

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΑΙ»

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΙΣΤ΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΛΟΥΚΑ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:

Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Πλευράκης
Τ.Θ. 60060, 570 01 ΘΕΡΜΗ Τηλ. 2310-46 27 44 Fax: 463-455

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2021

**Τιμοθέου ὁσίου τοῦ ἐν Συμβόλοις
(8' αἰών),**

Εὐσταθίου Ἀντισχείας (+360),

Ζαχαρίου Ἱεροσολύμων (+633),

Ἰωάννου Κωνσταντινουπόλεως (+577)

Ἦχος δ' Ἑωθινόν δ'

«ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟ»

Ἡ ἐβδομάδα πού ἀκολουθεῖ ὀνομάζεται «προφωνήσιμος», δηλαδή ἀναγγέλλει, προσφωνεῖ, χαιρετίζει καί καλωσορίζει τή νέα περίοδο.

Τήν Τετάρτη καί τήν Παρασκευή αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος ἔχομε κατάλυση εἰς πάντα, ἐπειδή μετά ἀπό λίγες μέρες θά ἀρχίσῃ ἡ νηστεία τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία, μέ τόν ἐτήσιο κύκλο τῶν ἐορτῶν μέ μεθοδική κατάταξη τῶν θεμάτων σέ ἓνα καλοσχεδασμένο ἀναλυτικό πρόγραμμα Βιβλικῶν ἀναγνωσμάτων καί διδαχῶν, προωθεῖ δύο ἐξ ἴσου σπουδαίους στόχους: Πρῶτον προετοιμάζει, κατηχεῖ καί εἰσάγει στήν πρακτική μετάνοια καί χριστιανική ζωή αὐτούς πού θά βαπτίσῃ τό Πάσχα. Δεύτερον τήν ἴδια ὥρα καί με τήν ἐπανάληψη τῶν θεμελιωδῶν μαθημάτων καί ἀσκήσεων κάθε χρόνο, ἡ Ἐκκλησία βοηθᾷ τά παλαιότερα μέλη της νά ἀνανεωθοῦν πνευματικά καί νά ἀναζωπυρώσουν τά χαρίσματα πού δέχτηκαν ὅταν βαπτίστηκαν καί ἐνώθησαν μέ τό Χριστό καί ὅταν μέ τό Χρίσμα ἔλαβαν τή δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ τήν ἐορτή τοῦ Πάσχα ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τά μέλη της νά ἐορτάσουν τήν ἐπέτειο τῶν Γάμων τους μέ τό Χριστό καί νά ξαναζήσουν τή μεγαλύτερη χαρά καί εὐτυχία τῆς ζωῆς τους.

Αὐτό τό διπλό στόχο, ἀφ' ἑνός μὲν νά καλλιεργῇ καί νά ἐκπαιδεύῃ τά μέλη της ἡ Ἐκκλησία, καί ταυτόχρονα νά προετοιμάζῃ αὐτούς πού προσέρχονται καί

τῆς ζήτησιν νά τούς ἐνσωματώσῃ στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί τήν κοινωνία τῆς θείας ζωῆς καί βασιλείας, τόν ἔχει βάσει ἀπό τήν ἀρχή θεμέλιο τῆς Λατρείας καί τῆς ὅλης ζωῆς της.

Μέ αὐτή τή βάση ξεκίνησε καί πάνω σ' αὐτό τό διπλό θεμέλιο οἰκοδομήθηκε καί διαμορφώθηκε ὅλο τό σύστημα τῶν ἐορτῶν, τοῦ λόγου καί τῆς διδασχῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐτσι κυλᾷ ἡ ζωή της, καθῶς πορεύεται μέσα ἀπό τήν ἔρημο τοῦ κόσμου πρὸς «τή γῆ τῆς ἐπαγγελίας», πού τῆς ὑποσχέθηκε ὁ Ἰδρυτής της, τῆ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν!

Ζεῖ μέ τά μέλη της τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τούς μεταδίδει τό λόγο Του καί τούς ὀδηγεῖ στήν τήρηση καί ἐφαρμογή τοῦ Εὐαγγελίου καί τήν ἴδια ὥρα προετοιμάζει καί κατηγεῖ αὐτούς πού προσέρχονται νά ἐνσωματωθοῦν στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀλλοιῶς: ἐνῶ προετοιμάζει αὐτούς πού θά βαπτισθοῦν προσεχῶς μέ τή διαδικασία τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τοῦ κύκλου τῶν ἐορτῶν της, τήν ἴδια ὥρα, μέ τά ἴδια μαθήματα, ἀνανεώνει καί στηρίζει καί ἀναζωπυρώνει τήν πίστη καί τή ζωή τῶν πιστῶν.

Αὐτή ἡ παγιωμένη διδασχῆ ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο μέσα στόν

έορταστικό κύκλο τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Καλεῖ συνεχῶς ὅλα τὰ μέλη τῆς καί δίδει σέ ὅλους τήν εὐκαιρία, τόσο στούς παλαιούς πιστούς, ὅσο καί στούς νεοφώτιστους, τούς φωτιζομένους πού ἀκούουν τίς διδαχές γιά πρώτη φορά, νά ἀνανεώσουν τό χάρισμα τοῦ Βαπτίσματός τους, τήν πίστη τους καί τή ζωή τους, ἀκούοντας τίς ἴδιες σωτηριώδεις διδαχές. Τούς δίδει ἔτσι τήν εὐκαιρία νά συνειδητοποιοῦν ὀλοένα καί πιό βαθειά τήν πορεία τους καί νά τοποθετοῦνται σωστά, τίμια καί εἰλικρινά ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί ἀνάμεσα στούς ἀδελφούς τους.

Αὐτή εἶναι ἡ θεμελιώδης ἔννοια καί ὁ στόχος ὅλου τοῦ έορταστικοῦ κύκλου καί τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῶν διδαχῶν: νά έορτάσωμε τό Πάσχα, πού εἶναι ἡ έορτή, ἡ ἀνάμνηση, ἡ ἀναβίωση καί ἀνακαίνιση τῆς σωτηρίας μας, ἡ ἔνωσή μας μέ τόν Χριστό, στό Πάθος Του καί τήν Ἀνάστασή Του, τό πέρασμά μας, ἡ ἔξοδός μας ἀπό τόν κόσμο, καί ἡ εἰσοδός μας στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἐτσι θά εἶναι ἡ χαρά τῆς συμμετοχῆς μας στή ζωή τοῦ Χριστοῦ πεπληρωμένη.

Ἐνα παράδειγμα ἀπό τήν κοσμική ζωή θά μᾶς βοηθήσει νά κατανοήσωμε τή σημασία τῶν έορτῶν καί τῆς ἀναμνήσεως καί ἐπαναλήψεως, κατ' ἔτος τῶν ἰδίων

διδαχῶν: Τά ἀγαπημένα ζευγάρια ἐορτάζουν κάθε χρόνο τήν ἐπέτειο τῶν γάμων τους, γιά νά ἀνανεώσουν τήν ἀγάπη τους καί τή χαρά τους.

Δυστυχῶς στίς ἡμέρες μας ἀτόνισε ἡ ἱεραποστολική δραστηριότητα τῶν χριστιανῶν καί παρόλο πού ἔχομε πλῆθος ἀπίστων γύρω μας, δέν ἔχομε στήν Ἐκκλησία κατηγουμένους. Ἀκόμα καί οἱ «κανονικοί πιστοί», δηλαδή οἱ βαπτισμένοι, καθώς δέν ἐκκλησιάζονται καί δέν ἔχουν σχέσεις μέ τήν Ἐκκλησία, κατήντησαν οὐσιαστικά ἄπιστοι. Τό μόνο πού διατηροῦν εἶναι τό ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ, βάσει τοῦ ὁποίου καί μόνο ἀπαιτοῦν ὅλα τά δικαιώματα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀλλοτριωμένοι χριστιανοί, ἀλλοτριώνουν καί φθείρουν καί τήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Πῶς ἐξηγεῖται τό φαινόμενο αὐτό τῆς φθορᾶς; Ἀπλούστατα, ὅπως κάθε φλόγα πού ἀνάβει στό τζάκι, ὅταν δέν ὑπάρχουν τά ξύλα πού τήν τροφοδοτοῦν, σβήνει. Αὐτή ἡ κατάσταση ὅμως, πρέπει νά δημιουργῆ στούς πραγματικούς χριστιανούς σήμερα τήν ἀνάγκη καί τήν ὑποχρέωση, νά κινηθοῦν ἱεραποστολικά. Νά καλέσουν στήν Ἐκκλησία τούς ἀνθρώπους πού βρίσκονται γύρω τους, μέ τόν ἴδιο ἐνθουσιασμό, μέ τόν ὁποῖον - ἄν

ζούσαν στους πρώτους αιώνες - θά προσπαθοῦσαν νά ἐνσωματώσουν στήν Ἐκκλησία τελείως ἀπίστους καί ἄγευστους τῆς θρησκευτικῆς γνώσεως καί εὐσεβείας, ἀκόμα καί τούς διώκτες τους!

Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν, μέ τήν λατρεία της, καλεῖ ὅλους μας σέ κινητοποίηση καί δράση στό ἱεραποστολικό ἔργο της, νά καλέσωμε ὅλους τούς ἀνθρώπους στή σωτηρία.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ «ΤΡΙΩΔΙΟΥ»

Τό «Τριώδιο» εἶναι μιά περίοδος δέκα ἐβδομάδων προετοιμασίας τῶν χριστιανῶν γιά τήν ἑορτή τοῦ Πάσχα. Ἡ περίοδος πῆρε αὐτό τό ὄνομα ἀπό τό λειτουργικό βιβλίο τῆς Ἐκκλησίας στό ὁποῖο εἶναι συγκεντρωμένοι οἱ ὕμνοι, τά ἀγνώσματα, οἱ εὐχές καί γενικά ὅλα τά στοιχεῖα τῶν ἀκολουθιῶν τῶν προσευχῶν πού τελοῦνται στή διάρκεια της.

Ὁ στόχος τῆς προετοιμασίας εἶναι νά καθαρθοῦν οἱ πιστοί, γιά νά ἑορτάσουν τήν κατ' ἐξοχήν ἑορτήν τῆς ἀπολυτρώσεως καί σωτηρίας τους, τό θάνατο καί τή Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Τό Τριώδιο εἶναι περίοδος γενικῆς ἀσκήσεως καί γυμνασίας γιά πνευματική ἀνανέωση καί ἀναζωπύρωση, γιά τήν ἀνθήση καί καρποφορία τῆς ζωῆς μας προκειμένου νά ἐορτάσωμε ἐπάξια τό Πάσχα. Νά πανηγυρίσωμε, δηλαδή, νά ἀνανεώσωμε καί νά χαροῦμε τή μεγαλύτερη χαρά τῆς ζωῆς μας καί νά θυμηθοῦμε καί νά εὐχαριστήσωμε τό Θεό γιά τή σωτηρία πού μᾶς χάρισε μέ τό σταυρικό θάνατο καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ Του. Τό Πάσχα εἶναι ἡ ἐπέτειος τῶν γάμων μας μέ τό Θεό.

Ὁλος ὅμως αὐτός ὁ ἀγώνας γιά τήν πνευματική μας ἀναζωπύρωση καί τελείωση θά διεξαχθῆ μέ τή μελέτη καί τήν προσευχή. Ἡ προσευχή ὅμως καί ἡ μελέτη, γιά νά καρποφορήσουν ὠφέλεια στόν πιστό, προϋποθέτουν αὐτογνωσία καί ταπείνωση. Γι' αὐτό ἀκριβῶς στήν ἀρχή τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ σέ αὐτογνωσία, ταπείνωση καί προσευχή μέ τή μελέτη τῆς παραβολῆς τοῦ Τελώνη καί Φαρισαίου.

Τό Τριώδιο εἶναι περίοδος προσευχῆς, ταπεινώσεως καί μετανοίας. Κατά τήν περίοδο αὐτή, γιά νά εἴμαστε σωστοί χριστιανοί, πρέπει ὅλοι νά πάρουμε θέση

μέσα στον οἶκο τοῦ Θεοῦ, νά τοποθετηθούμε κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ παντεπόπτου Κυρίου καί νά δοῦμε κατάματα τόν πραγματικό ἑαυτό μας. Κι ἔπειτα νά συνομιλήσουμε τίμια μέ τό Θεό.

Τό πρῶτο πού θέλει ἀπό μᾶς ὁ Θεός, εἶναι νά Τοῦ ἐπιτρέψουμε νά φωτίσει τά κατασκότεινα βάθη τῆς ψυχῆς μας καί νά τά γεμίσει μέ τή θεία γαλήνη, τήν καλωσύνη καί τήν ἀγάπη Του, ὥστε νά φαίνεται πραγματικά ὅτι εἴμαστε παιδιά Του καί νά συμπεριφερόμαστε μέ ἀνάλογη κατανόηση πρὸς τούς ἄλλους ἀδελφούς μας.

Τί πρέπει νά κάνουμε: Γνήσια αὐτοκριτική καί εἰλικρινῆ ἐξομολόγηση. Ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μπροστά στον Πνευματικό, τόν ποιμένα πού Ἐκεῖνος ὄρισε νά μᾶς ποιμαίνει! Νά ἐλέγξουμε τά βάθη τῆς καρδιάς μας, ἀπ' ὅπου ἐκπορεύεται ἡ ἐξωτερική συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου. Τότε δέν θά περιφρονοῦμε τούς ταπεινούς καί ἁμαρτωλούς σάν τόν Τελώνη, πού συνήθως καταδικάζει ἡ κοινή γνώμη, γιατί αὐτοί μπορεῖ νά ἔχουν μετάνοια καί νά βροῦν μεγάλη χάρη ἀπό τό Θεό, ἐνῶ ἐμεῖς νά καταδικαστοῦμε.

Δέν εἶναι καθόλου εὐκολο πρᾶγμα νά ἀποφύγουμε τήν εἰκόνα τοῦ ἀλαζόνα

Φαρισαίου, γιατί δέν μπορούμε νά δοῦμε τόν ἑαυτό μας μόνοι μας. Γιά νά κατανοήσουμε τή συμπεριφορά μας καί νά ἐλέγξουμε τόν βαθμό τῆς προόδου πού ἔχουμε κάνει στήν πνευματική ζωή καί τήν ἀρετή, μᾶς χρειάζεται ἕνας πνευματικός καθρέφτης, ὁ Ἐξομολόγος μας, ὁ Πνευματικός μας πατέρας, πού μᾶς φροντίζει ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Χριστοῦ. Νά ἔχουμε τό θάρρος νά τόν κοιτάζουμε κατάματα καί νά τόν ρωτοῦμε ὁ καθ' ἕνας μας: «πῶς εἶμαι»; Μποροῦμε νά ρωτᾶμε καί ἄλλους ἀνθρώπους, πού ἔχουν τήν ἱκανότητα νά μᾶς λένε εἰλικρινά καί ἀνεπηρέαστα τή γνώμη τους πῶς μᾶς βλέπουν, ποιά εἶναι ἡ ἀντικειμενική εἰκόνα μας, ἀλλά αὐτό πρέπει νά τό ζητᾶμε συνεχῶς καί κυρίως ἀπό τόν πνευματικό μας πατέρα. Καί νά ἐκτελοῦμε κατά γράμμα τίς πνευματικές ὁδηγίες καί συμβουλές του. Αὐτό εἶναι τό χρέος κάθε πιστοῦ καί ὁ μόνος τρόπος καί δρόμος γιά τήν πνευματική πρόοδο καί προκοπή μας

Αὐτός θά μᾶς καθοδηγήσει ὅτι γιά τό θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς καρδιάς μας, χρειάζεται μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, προσευχή μέ περισυλλογή καί ἄσκηση - νηστεία. Μέ τή βοήθειά του θά μάθουμε νά προσευχώμαστε μέ ταπείνωση συναι-

σθανόμενοι τήν ἐνοχή τῶν ἁμαρτιῶν μας
καί νά φυλαγώμαστε ἀπό τόν κίνδυνο τῆς
ὑποκρισίας καί τοῦ φαρισαϊσμοῦ.

Τότε θά ἀνακουφισθοῦμε ἀπό τό ἔλεος
τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅποτε καί θά
γίνονται ἀποδεκτές ἀπό αὐτόν οἱ
προσευχές μας.

Ἄς Τοῦ ἐπιτρέψωμε λοιπόν νά
καθαρίση τίς καρδιές μας ἀπό τήν ὑποκρι-
σία, μιμούμενοι τό παράδειγμα τοῦ
Τελώνη καί ἀποφεύγοντας τήν ἀλαζονία
τοῦ Φαρισαίου.

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2021

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Προοιμιακός.

Εἰρηνικά.

Στιχηρά

Ἀναστάσιμα τοῦ τυχόντος ἤχου ζ'.

Τοῦ Τριωδίου γ'. Ἦχος α'.

8.

Ὅτι παρά τῷ Κυρίῳ τό ἔλεος,
καί πολλή παρ' Αὐτῷ λύτρωσις,
καί Αὐτός λυτρώσεται τόν Ἰσραήλ
ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν Αὐτοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ἀφυπνίζει καί ὁδηγεῖ τόν
ἄνθρωπο στήν ταπείνωση καί τήν μετάνοια.

Τό ἴδιο τροπάριο ψάλλεται καί στούς αἴνους.

Μή προσευξώμεθα

φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί·

Ἄς μὴν προσευχηθοῦμε σάν τόν Φαρισαῖο,
ἀδελφοί,

ὁ γάρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται·

γιατί αὐτός πού προσπαθεῖ νά ἀνυψώσῃ
τόν ἑαυτό του θά ταπεινωθῇ.

ταπεινωθῶμεν

ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς

Ἄς ταπεινωθοῦμε μπροστά στό Θεό σάν
τόν Τελώνη

διὰ νηστείας, κράζοντες·

νηστεύοντας καί παρακαλῶντας·

Ἰλάσθητι ἡμῖν, ὁ Θεός,

τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Συγχώρησέ μας, Κύριε, τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

9.

Αἰνεῖτε τόν Κύριον, πάντα τά ἔθνη, ἐπαινέσατε
Αὐτόν, πάντες οἱ λαοί.

Μή προσευξώμεθα...

10.

Ὅτι ἐκραταιώθη τό ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς
καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου
μένει εἰς τόν αἰῶνα.

2

Καυχησιολογία καί σιωπή. Ἄς ἐλέγξωμε
τούς ἑαυτούς μας· τί εἶναι ἐκεῖνο πού μᾶς κινεῖ
κάθε φορά; Ἡ ἐπίδειξη ἢ ἡ μετάνοια;

Τό ἴδιο τροπᾶριο ψάλλεται καί στοὺς αἰῶνες.

Φαρισαῖος κενοδοξία νικῶμενος

Ὁ Φαρισαῖος νικημένος ἀπό κενοδοξία

καί Τελώνης τῇ μετανοία κλινόμενος
καί ὁ Τελώνης σκυμμένος ἀπό μετάνοια
προσῆλθον Σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη·

ἦλθαν σέ Σένα, Κύριε, τόν μόνο Δεσπότη.
ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμενος

Μά ὁ πρῶτος ἐπειδὴ καυχήθηκε
ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν,

στερήθηκε τά ἀγαθά τῆς Βασιλείας Σου.
ὁ δέ μή φθεγγάμενος

Ἐνῶ ὁ δεύτερος μέ τή σιωπή του
ἠξιώθη τῶν δωρεῶν·

ἠξιώθηκε νά λάβῃ τίς δωρεές Σου.
ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς

Σ' αὐτούς τούς στεναγμούς τοῦ Τελώνη
στήριξόν με, Χριστέ ὁ Θεός,

στήριξε κι ἐμένα Θεέ μου, Χριστέ,
ὡς φιλάνθρωπος.

Πού εἶσαι φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Παντοκράτορ Κύριε,

Παντοκράτορα Κύριε,
οἶδα, πόσα δύνανται τά δάκρυα·

γνωρίζω πόση δύναμη ἔχουν τά δάκρυα!
Ἐξεκίαν γάρ

ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου ἀνήγαγον·
Ἄνέσυσσαν τόν Ἐξεκία ἀπό τίς πύλες τοῦ
θανάτου,

τήν ἀμαρτωλόν

ἐκ τῶν χρονίων πταισμάτων ἐρρύσαντο·
γλύτωσαν τήν ἀμαρτωλή γυναίκα ἀπό τά

πολυχρόνια ἁμαρτήματα
τόν δέ Τελώνην
ὑπέρ τόν Φαρισαῖον ἐδικαίωσαν·
 κι ἀνέδειξαν δίκαιο τόν Τελώνη, πάνω ἀπό
 τόν Φαρισαῖο.
καί δέομαι·
σύν αὐτοῖς ἀριθμήσας ἐλέησόν με.
 Παρακαλῶ Σε λοιπόν, συναρίθμησε κι
 ἐμένα μέ αὐτούς καί ἐλέησέ με.

Καί νῦν. Τό α΄ θεοτοκίον τοῦ ἤχου.

Εἴσοδος. Ἐκτενής. Πληρωτικά.

Ἀπόστιχα.

Τά ἀναστάσιμα τοῦ τυχόντος ἤχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου
 ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου,
 Βαριά εἶναι τά μάτια μου
 ἀπό τίς ἀνομίες μου.
οὐ δύναμαι ἀπενίσαι καί ἰδεῖν
τόν αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ·
 Δέν μπορῶ νά στρέψω τό βλέμμα μου
 καί νά δῶ τό πανύψηλο μεγαλεῖο τοῦ
 οὐρανοῦ πού κατοικεῖς.
ἀλλά δέξαι με ὡς τόν Τελώνην
μετανοοῦντα, Σωτήρ, καί ἐλέησόν με.
 Δέξου με, Σέ παρακαλῶ, σάν τόν Τελώνη
 μετανοιωμένο, Σωτήρα μου, καί ἐλέησέ με.

Καί νῦν.

Ναός καί πύλη ὑπάρχεις
παλάτιον καί θρόνος τοῦ βασιλέως
Παρθένε πάνσεμνε·

Πάνσεμνη Παναγία Παρθένα, ναός καί
πύλη εἶσαι τοῦ Βασιλιᾶ· παλάτι καί θρόνος
Του!

δι' ἧς ὁ λυτρωτής μου,
Χριστός ὁ Κύριος,
τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν,
ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης

Μ' ἐσένα ὁ Λυτρωτής μου, Χριστός ὁ
Κύριος, ἔλαμψε καί φώτισε ὅσους ἦσαν
μέσα στά σκοτάδια, σάν ἥλιος πού εἶναι
τῆς δικαιοσύνης,

φωτίσαι θέλων, οὓς ἔπλασε
κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῆ Ἐαυτοῦ.

Πού θέλει νά φωτίση αὐτούς πού ἔπλασε
σύμφωνα μέ τήν εἰκόνα Του, μέ τό ἴδιο
Του τό Χέρι.

Διό, πανύμνητε,
ὡς μητρικήν παρρησίαν
πρός αὐτόν κεκτημένη,
ἀδιαλείπτως πρέσβευε
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Γι' αὐτό Ἐσύ Παναγία, πού Σοῦ πρέπει
ὄλοι οἱ ὕμνοι, καθὼς ἔχεις τό θάρρος πρὸς
Αὐτόν σάν Μητέρα Του, παρακάλα Τον
συνεχῶς νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

«Νῦν ἀπολύεις...»

*Ἀπολυτίκιον τό ἀναστάσιμον.
Θεοδοκίον.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ

Ἐναρκτήρια δοξολογική ἐκφώνηση.

Εὐλόγητός ὁ Θεός ἡμῶν
πάντοτε, νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἄμήν.

Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε,
τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας,
ὁ πανταχοῦ παρών
καί τά πάντα πληρῶν,
ὁ θησαυρός τῶν ἀγαθῶν
καί ζωῆς χορηγός,
ἐλθέ καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν
καί καθάρισον ἡμᾶς ἀπό πάσης κηλίδος
καί σῶσον, ἀγαθέ, τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἄμήν.

Ἄγιος ὁ Θεός,
ἅγιος ἰσχυρός,
ἅγιος ἀθάνατος,
ἐλέησον ἡμᾶς. (γ')

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ
καί Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καί νῦν καί ἀεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε,
ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Δέσποτα,
συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι
τὰς ἀσθενείας ἡμῶν.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου,
Κύριε, ἐλέησον,
Κύριε, ἐλέησον,
Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ
καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καί νῦν καί ἀεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
ἁγιασθήτω τό ὄνομά Σου,
ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου,
γενηθήτω τό θέλημά Σου,
ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον
δός ἡμῖν σήμερον
καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν
τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.
Καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς

εἰς πειρασμόν,
ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία
καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα,
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου,
νίκας τοῖς βασιλεῦσι
κατὰ βαρβάρων δωρούμενος
καὶ τό σόν φυλάττων
διὰ τοῦ σταυροῦ σου πολίτευμα.

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ
καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ ἐκουσίως,
τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτεία
τούς οἰκτιρμούς σου δώρησαι,
Χριστέ ὁ Θεός·
εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου
τούς πιστούς βασιλεῖς ἡμῶν,
νίκας χορηγῶν αὐτοῖς
κατὰ τῶν πολεμίων.

Τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν,
ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ

καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Προστασία φοβερὰ καὶ ἀκαταίσχυντε,
μὴ παρίδης, ἀγαθὴ, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν,
πανύμνητε Θεοτόκε·
στήριξον ὀρθοδόξων πολιτείαν,
σῶζε οὐς ἐκέλευσας βασιλεύειν
καὶ χορήγει αὐτοῖς οὐρανόθεν τὴν νίκην,
διότι ἔτεκες τὸν Θεόν, μόνη εὐλογημένη.

Ελέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου,
δεόμεδά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Κύριε, ἐλέησον. (γ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν
καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
ἡμῶν...

Κύριε, ἐλέησον. (γ)

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος Θεός
ὑπάρχεις
καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καὶ ἀεί
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, πάτερ.

Δόξα τῇ ἁγία καὶ ὁμοουσίῳ
καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι
πάντοτε, νῦν καὶ αἰεί
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ο ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

ΨΑΛΜΟΙ

**Γ' 3, ΛΖ' 37, ΞΒ' 62,
ΠΖ' 87, ΡΒ' 102, ΡΜΒ' 142.**

Πρόλογος τοῦ Ἑξαψάλμου.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. **(γ')**

Δόξα στὸν ὑψιστο Θεό,
πάνω στή γῆ εἰρήνη
σ' ἀνθρώπους πού εὐδόκησε
νά τοὺς εὐεργετήσῃ.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις
καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ
τὴν αἴνεσίν σου. **(6)**

Ψαλ. 50,17

Κύριε, Σέ παρακαλῶ
τὰ χεῖλη μου νά ἀνοίξεις,
νά διαλαλεῖ τό στόμα μου
τὴ δόξα Σου στό κόσμο.

ΨΑΛΜΟΣ Γ' 3

Ὁ προφήτης Δαβὶδ

«ὄρᾱ» τόν Χριστό πάσχοντα
καί τόν ἀκούει προσευχόμενο
τήν ὥρα τοῦ πάθους.

- 2 **Κ**ύριε,
τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με;
πολλοί ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ·

Γιατί πληθύναν, Κύριε,
ἐκεῖνοι πού μέ θλίβουν;
Πάρα πολλοί ὀρθώνονται
ἀντίθετοι σέ μένα!

- 3 πολλοί λέγουσι τῇ ψυχῇ μου
οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ
ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.

(Ματ. 27, 40-44, Μαρκ. 15, 29-32, Λουκ. 23,35-37)

Πολλοί ἔναι πού μέ λοιδωροῦν:
«Ὁ Θεός σου δέ σέ σώζει!»
Δέν ἔχει, λένε, ὁ Θεός
γιά μένα σωτηρία.

Διάψαλμα.

- 4 Σύ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ,
δόξα μου καί ὑψῶν τήν κεφαλῆν μου.

Καί ὅμως Κύριε Ἐσύ
μοῦ στέκεσαι προστάτης,
Ἐσύ εἶσαι ἡ δόξα μου,
τήν κεφαλῆν μου ὑψώνεις.

- 5 Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα
καί ἐπήκουσέ μου
ἐξ ὄρους ἁγίου Αὐτοῦ.

Σοῦ ἔκραξα μέ δυνατή
φωνή καί μ' ἀπεκρίθης,

ἀπό τό ὄρος τ' ἅγιο,
 ἄκουσες τή φωνή μου.

Διάψαλμα.

- 6 Ἐγὼ δέ ἐκοιμήθην καί ὕπνωσα·
 ἐξηγέρθην,
 ὅτι Κύριος ἀντιλήφεταιί μου.
 Πλάγιασα καί κοιμήθηκα
 κι ὕπνο γλυκύν ἐπῆρα·
 ξύπνησα καί σηκώθηκα.
 Ὁ Θεός μέ προστατεύει.
- 7 Οὐ φόβηθήσομαι ἀπό μυριάδων λαοῦ
 τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι.
 Δέν τούς φοβοῦμαι τούς ἐχθρούς
 κι ἄς εἶναι μυριάδες
 κι ἄς μοῦ ὀρμοῦν ὄλοι μαζί,
 γιά νά μ' ἐξολοθρέψουν.
- 8 Ἀνάστα, Κύριε, σῶσον με, ὁ Θεός μου,
 ὅτι Σὺ ἐπάταξας πάντα
 τούς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως,
 ὀδόντας ἀμαρτωλῶν συνέτριψας.¹
 Σηκώσου, Κύριε, Ἐσύ
 καί ἔλα νά μέ σώσης,
 Σὺ πού χτυποῦσες ἄλλοτε

¹ Οἱ στίχοι 8-9 ἐκφράζουν τή βεβαιότητα πού συνάγεται ἀπό τήν ἱστορική ἐμπειρία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ κατά τή ἔξοδό του ἀπό τήν Αἴγυπτο καί τήν κατοπινή ἱστορία του. Ὅτι δηλαδή ὁ Κύριος προστατεύει τό λαό Του, πολεμᾷ ὑπέρ αὐτοῦ καί κατατροπώνει τούς ἐχθρούς πού τόν ἀπειλοῦν.

τούς ἄδικους ἐχθρούς μου
καί σύντριβες τῶν ἀσεβῶν
τ' ἀκονισμένα δόντια!

- 9 Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία,
καί ἐπί τόν λαόν Σου
ἡ εὐλογία Σου.

Ἡ σωτηρία, Κύριε,
εἶναι ἔργο δικό Σου,
ὡς εὐλογία τῆ σκορπᾶς
ἐπάνω στό λαό Σου.

Καί πάλιν:

- 6 Ἐγὼ ἐκοιμήθην καί ὑπνωσα·
ἐξηγέρθην,

ὅτι Κύριος ἀντιλήφεταιί μου.

Πλάγιασα καί κοιμήθηκα

[κι ὑπνο γλυκύν ἐπῆρα]·

κι ἤρεμος ἐσηκώθηκα,

ὁ Θεός μέ προστατεύει.

ΨΑΛΜΟΣ ΛΖ' 37

«Θεέ τῆς σωτηρίας μου,
γοργά βοήθησέ με».

- 2 **Κ**ύριε, μή τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξης με
μηδέ τῇ ὀργῇ Σου παιδεύσης με.

Μή μέ ἐλέγξης, Κύριε,

ἐπάνω στό θυμό Σου

καί στῆς ὀργῆς Σου τό βρασμó

πάνω μή μέ παιδέψης.

- 3 Ὅτι τά βέλη Σου ἐνεπάγησάν μοι
καί ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμέ τήν χειρά Σου·

Τά βέλη Σου τρυπήσανε
τό σῶμα μου, Θεέ μου,
πάνω μου ἔπεσε βαρύ
τό δυνατό Σου χέρι.

- 4 οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου
ἀπό προσώπου τῆς ὀργῆς Σου,
οὐκ ἔστιν εἰρήνη τοῖς ὀστέοις μου
ἀπό προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου·
Ἄπ' τὴν ὀργή Σου γιατρεία
τό σῶμα μου δέν ἔχει.
Τά κόκκαλά μου πῶς πονοῦν
ἀπό τίς ἁμαρτίες,
- 5 ὅτι αἱ ἀνομίαι μου
ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν μου,
ὥσει φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ.
γιατί οἱ ἀνομίες μου
τὴν κεφαλὴν σκεπάσαν
καί πάνω μου βαραίνουνε
δυσβάστακτο φορτίο.
- 6 Προσώζεσαν καί ἐσάπησαν
οἱ μώλωπές μου
ἀπό προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου·
Τά τραύματά μου σάπισαν,
σκορποῦνε δυσωδία
κι αἰτία τοῦ κακοῦ αὐτοῦ
ἡ ἀφροσύνη μου εἶναι.
- 7 ἐταλαιπώρησα καί κατεκάμφθην
ἕως τέλους,
ὅλην τὴν ἡμέραν
σκυθρωπάζων ἐπορευόμην.

Γαλαιπωρήθηκα πολύ,
κυρτώθηκα τελείως
καί σκυθρωπός ὄλημερίς
στούς δρόμους τριγυρίζω.

8 Ὅτι αἱ ψόαι μου
ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων,
καί οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου.

Γιατ' ἡ ψυχὴ μου γέμισε
ἔλκη καί καταισχύνη
καί τό κορμί μου ἔχασε
τελείως τήν ὑγεία του.

9 Ἐκακώθη καί ἐταπεινώθη
ἕως σφόδρα,
ὠρουμένη ἀπό στεναγμοῦ
τῆς καρδίας μου.

Πόνοι μέ βρῆκαν καί κακά,
ταπείνωση μεγάλη,
βογγοῦσ' ἀπό τοὺς στεναγμούς
πού ἄφην' ἡ καρδιά μου.

10 Κύριε, ἐναντίον Σου
πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου
καί ὁ στεναγμός μου
ἀπό Σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη.

Μπροστά Σου εἶναι ἀνοιχτή
ἡ λαχτάρα τῆς ψυχῆς μου
καί δέν μποροῦνε νά κρυφτοῦν
ἔπο Σέ οἱ στεναγμοί μου.

11 Ἡ καρδιά μου ἐταράχθη,
ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχὺς μου
καί τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου

καί αὐτό οὐκ ἔστιν μετ' ἐμοῦ.

Ἡ καρδιά μου ἐταράχτηκε,
μ' ἄφησε ἡ δύναμή μου,
ἀκόμη κι ἀπ' τὰ μάτια μου
ἐχάθηκε τό φῶς μου.

- 12 Οἱ φίλοι μου καί οἱ πλησίον μου
ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καί ἔστησαν
καί οἱ ἔγγιστά μου
ἀπό μακρόθεν ἔστησαν.

Οἱ φίλοι μου καί οἱ γνωστοί
φύγαν' ἀπό κοντά μου
κι οἱ ἔγγιστα, οἱ πιοῦ δικοί,
σταδῆκαν μακριά μου.

- 13 Καί ἐξεβιάζοντο
οἱ ζητοῦντες τήν ψυχήν μου,
καί οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι
ἐλάλησαν ματαιότητας,
καί δολιότητας
ὅλην τήν ἡμέραν ἐμελέτησαν.

Βιάζονται, Κύριε, οἱ ἐχθροί
νά πάρουν τή ζωή μου,
κι ὅσοι μοῦ θέλουν τό κακό
κατασυκοφαντοῦνε,
δόλια σχεδιάζουνε
καί στήνουνε παγίδες.

- 14 Ἐγώ δέ ὡσεὶ κωφός οὐκ ἤκουον
καί ὡσεὶ ἄλαλος
οὐκ ἀνοίγων τό στόμα αὐτοῦ.

Κι ἐγώ στέκομαι σάν κουφός
καί σάν νά μὴν ἀκούω

καί σά βουβός πού δέ μπορεῖ
τό στόμα του ν' ἀνοίξη.

15 Καί ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος
οὐκ ἀκούων

καί οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς.

Ἔγινα σάν τό δυστυχῆ

πού δέ μπορεῖ ν' ἀκούση

κι ἀπόκριση τό στόμα του

δέν ἔχει νά προσφέρει.

16 Ὅτι ἐπὶ Σοί, Κύριε, ἤλπισα·

Σύ εἰσακούση, Κύριε, ὁ Θεός μου.

Κι ὅμως σέ Σένα ἤλπισα,

Θεέ μου, εἰσάκουσέ με.

17 Ὅτι εἶπον·

Μήποτε, ἐπιχαρῶσίν μοι οἱ ἐχθροί μου·

καί ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου

ἐπ' ἐμέ ἐμεγαλορρημόνησαν.

Σοῦ ζήτησα νά μή χαροῦν

γιά μένα οἱ ἐχθροί μου·

μήν κλονιστοῦν τά πόδια μου

κι αὐτοί μεγαλαυχῆσουν.

18 Ὅτι ἐγώ εἰς μάστιγας ἔτοιμος

καί ἡ ἀλγηδών μου ἐνώπιόν μου

ἔστι διὰ παντός.

Ἐτοιμος νά μαστιγωθῶ,

προσέρχομαι σέ Σένα·

τά βάσανά μου, Κύριε,

πάντα μπροστά μου εἶναι.

19 Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ ἀναγγελῶ

καί μεριμνήσω ὑπέρ τῆς ἀμαρτίας μου.

Τὴν ἀνομία μου ἐγώ
ὁμολογῶ ὁ ἴδιος,
καὶ μεριμνῶ ὅσο μπορῶ
γιά τή μετάνοιά μου.

- 20 Οἱ δέ ἐχθροί μου ζῶσι
καὶ κεκραταίωνται ὑπέρ ἐμέ,
καὶ ἐπληθύνθησαν
οἱ μισοῦντές με ἀδίκως.
Μά οἱ ἐχθροί μου ἀγρυπνοῦν,
πιό δυνατοί ἀπό μένα
καὶ πλήθος, ὅσοι ἄδικα
τό δοῦλο Σου μισοῦνε.

- 21 Οἱ ἀνταποδιδόντες μοι
κακά ἀντί ἀγαθῶν
ἐνδιέβαλλόν με,
ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην
Γιά ὅσα καλά τούς ἔκανα
κακό μ' ἀνταποδίδαν
καὶ μέ διέβαλαν, γιατί
ἔκανα καλωσύνες.

- 22 Μή ἐγκαταλίπης με,
Κύριε ὁ Θεός μου,
μή ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.
Παρακαλῶ Σε, Κύριε,
μή μέ ἐγκαταλείπης
Σοῦ δέομαι, μή μακρυνθῆς
ποτέ ἀπό κοντά μου.

- 23 Πρόσχες εἰς τὴν βοήθειάν μου,
Κύριε τῆς σωτηρίας μου.
Θεέ τῆς σωτηρίας μου,

γοργά βοήθησέ με.

Καί πάλιν:

22 **Μή ἐγκαταλίπης με, Κύριε ὁ Θεός μου,
μή ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.**

Παρακαλῶ σε, Κύριε,
μή μέ ἐγκαταλείπης
σοῦ δέομαι, μή μακρυνθεῖς
ποτέ ἀπό κοντά μου.

23 **Πρόσχευ εἰς τήν βοήθειάν μου,
Κύριε τῆς σωτηρίας μου.**

Θεέ τῆς σωτηρίας μου,
γοργά βοήθησέ με.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΒ' 62

«Θεέ μου,

εἶσαι τό καταφύγιο τῆς σωτηρίας μου»

Γιατί πηγαίνω στό Ναό! Τό νόημα τοῦ
ἐκκλησιασμοῦ ἡ πορεία μου πρός τό Θεό.

Ἡ αἰτία πού μέ κάνει νά τρέχω στήν Ἐκ-
κλησία εἶναι ὅτι λαχταρῶ νά βρεθῶ μέσα
στό ναό, τήν αὐλή τοῦ Θεοῦ, γιατί ἡ ψυχή
μου διψᾷ τό Θεό της. Μέσα στήν "ἔρημο"
τῆς ζωῆς ἡ δίψα γιά τό Θεό μέ ὁδηγεῖ στό
ναό Του καί ζητῶ νά χορτάσει πνευματικά
τήν ψυχή μου.

2 **Ὁ Θεός ὁ Θεός μου, πρός Σέ ὀρδοῖζω·**

Θεέ, Θεός μου εἶσαι Σύ,
σέ Σέ τρέχω στόν ὄρδρο,

ἐδίψησέ Σε ἡ ψυχή μου,
ποσαπλῶς Σοι ἡ σάρξ μου

- ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.
γιατ' ἡ ψυχὴ μου Σέ διψᾷ
καὶ πιό πολύ τό σῶμα
μέσα σ' αὐτόν τόν ἄνυδρο
κι ἔρημο τοῦτο τόπο.
- 3 Οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὠφθῆν Σοι
τοῦ ἰδεῖν τήν δύναμίν Σου
καὶ τήν δόξαν Σου.
Γι' αὐτό Σοῦ ἐμφανιζόμενα
ἄλλοτε στό Ναό Σου,
τή δύναμή Σου νά χαρῶ,
τή δόξα νά θαυμάσω.
- 4 Ὅτι κρεῖσσον τό ἔλεός Σου ὑπέρ ζωάς·
τά χεῖλη μου ἐπαινέσουσίν Σε.
Καλύτερο κι ἀπ' τή ζωή
εἶναι τό ἔλεός Σου·
γι' αὐτό Σέ ὑμνοῦν τά χεῖλη μου
καί Σέ ἐγκωμιάζουν.
- 5 Οὕτως εὐλογῆσω Σε ἐν τῇ ζωῇ μου,
καί ἐν τῷ ὀνόματί Σου
ἄρῳ τὰς χεῖράς μου.
Θεέ μου, θά Σέ εὐλογῶ
σέ ὅλη τή ζωή μου
καί στό Ὄνομά Σου τ' ἅγιο
τά χέρια θά ὑψώνω.
- 6 Ὡς ἐκ στέατος καί πιότητος
ἐμπλησθεῖη ἡ ψυχὴ μου
καί χεῖλη ἀγαλλιάσεως
αἰνέσει τό στόμα μου.
Χόρτασε Σύ πνευματικά,

- Κύριε, τήν ψυχή μου,
νά Σέ ὑμνή τό στόμα μου
μ' ὀλόγαρα τά χεῖλη.
- 7 Εἰ ἐμνημόνευόν Σου
ἐπί τῆς στρωμνῆς μου,
ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς Σέ.
Τή νύχτα πού κοιμόμουνά
εἶχα τό νοῦ σέ Σένα
καί τήν αὐγή τό λόγο Σου
ἀπ' τή Βίβλο μελετοῦσα.
- 8 Ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου
καί ἐν τῇ σκέπη τῶν πτερυγῶν Σου
ἀγαλλιάσομαι.
Γιατί μέ ἐβοήθησες
στίς δύσκολές μου ὥρες,
ἐβρῆκα ἀγαλλίαση
κάτω ἀπ' τά φτερά Σου.
- 9 Ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω Σου,
ἐμοῦ δέ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ Σου.
Ὅπίσω Σου προσδέθηκε,
Κύριε, ἡ ζωή μου
κι ἡ κραταιά Σου δεξιὰ
πάντα μέ προστατεύει.
- 10 Αὐτοί δέ
εἰς μάτην ἐζήτησαν τήν ψυχὴν μου·
εἰσελεύσονται εἰς τά κατώτατα τῆς γῆς,
Μάταια προσπαθοῦν οἱ ἐχθροί
νά βλάψουν τή ζωή μου.
Θά κατεβοῦν καί θά θαφτοῦν
μέσα στῆς γῆς τά βάθη,

- 11 παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας,
μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται.
στά ξίφη θά παραδοθῶν,
τσακάλια θά τούς φᾶνε.
- 12 Ὁ δέ βασιλεύς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ
Θεῷ· ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνύων ἐν
αὐτῷ,
ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.
Ὁ βασιλιάς θά εὐφραίνεται
ἀπ' τό Θεό του πάντα,
κι ὅποιος σ' Αὐτόν μένει πιστός,
αὐτός θά ἐπαινῆται,
τά στόματα ὅμως πού λαλοῦν
τό ἄδικο θά φράξουν!
- Καί πάλιν:
- 7 Ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ
8 ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου
καί ἐν τῇ σκέπη τῶν πτερύγων Σου
ἀγαλλιάσομαι.
Κάθε αὐγή τό λόγο σου
ἀπ' τή Βίβλο μελετοῦσα
8 γιατί μέ ἐβοήθησες
στίς δύσκολές μου ὥρες.
- 9 Ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω Σου,
ἐμοῦ δέ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ Σου.
Ὅπίσω σου προσδέθηκε,
Κύριε, ἡ ζωή μου
κι ἡ κραταιὰ σου δεξιὰ
πάντα μέ προστατεύει.

Δόξα Πατρί και Υἱῶ
καί Ἁγίῳ Πνεύματι,
καί νῦν καί ἀεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἄλληλούϊα! Ἄλληλούϊα! Ἄλληλούϊα!

Δόξα σοι, ὁ Θεός! (γ).

Κύριε, ἐλέησον. (γ)

Δόξα Πατρί και Υἱῶ
καί Ἁγίῳ Πνεύματι,
καί νῦν καί ἀεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΖ' 87

Πρός τό Θεό τό σωτήρα: κραυγή πρωινῆς
προσευχῆς ἐξουθενωμένου καί ἀπελπισμέ-
νου ἀνθρώπου πού κινδυνεύει ἀνάμεσα σέ
τραγικά δεινά.

- 2 **Κ**ύριε, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,
ἡμέρας ἐκέκραξα
καί ἐν νυκτί ἐναντίον Σου·
Κύριε, Θεέ Σωτήρα μου,
Σοῦ κράζω μέρα νύχτα.
- 3 εἰσελθέτω ἐνώπιόν Σου
ἡ προσευχή μου,
κλῖνον τό οὖς Σου εἰς τήν δέησίν μου.
Ἄς φτάσῃ ὡς τό θρόνο Σου
ἡ φωνή τῆς προσευχῆς μου·
κλῖνε τ' αὐτί Σου Κύριε
κι ἄκου τή δέησή μου.
- 4 Ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχή μου

καί ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ ἤγγισε.

Χόρτασε πόνους ἡ ψυχὴ,
στόν ἄδῃ ἤλθ' ἡ ζωὴ μου.

5 Προσελογίσθη

μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον,
ἐγενήθη ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθητος
ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος.

Καταριθμῆθηκα μ' αὐτούς
πού θάβουνε στό λάκκο·
ἀνάμεσα στά πτώματα
κι ἐγὼ ἓνας πεταμένος,

6 Ὡσεὶ τραυματῖαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ,

ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι
καί αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρὸς Σου
ἀπώσθησαν.

στοὺς τραυματίες τοὺς σορούς
στοὺς τάφους πού κοιμοῦνται,
πού δέν τοὺς ἐδυμήθηκες
οὔτε κι Ἐσύ ἀκόμα,
γιατί τοὺς παραπέταξε
τό δυνατὸ Σου χέρι.

7 Ἐθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ,

ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Σέ λάκκο μ' ἔβαλαν βαθύ,
μέσα στῆς γῆς τά σπλάγγνα,
μέσ' στά σκοτάδια, στή σκιά
πού ὁ θάνατος ἀπλώνει.

8 Ἐπ' ἐμέ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμός Σου

καί πάντας τοὺς μετεωρισμούς Σου
ἐπήγαγες ἐπ' ἐμέ.

Ἐπάνω μου ἐξέσπασε
ὁ φοβερός θυμός Σου,
τά κύματα ὅλα πάνω μου
ἔφερες τῆς ὀργῆς Σου.

Διάψαλμα.

9 Ἐμάκρυνας τούς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ,
ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς.

Ἐκείνους πού μέ γνώριζαν
ἔδιωξες μακριά μου,
βδέλυγμα μέ θεώρησαν
τά μάτια τά δικά τους.

Παρεδόθην καί οὐκ ἐξεπορευόμην·

10 οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν
ἀπό πτωχείας·

Τελείως παραδόθηκα,
διέξοδο δέν ἔχω·
τά μάτια μου θολώσανε
ἀπ' τή μεγάλη φτώχεια·
ἐκέκραξα πρὸς Σέ, Κύριε,
ὅλην τήν ἡμέραν,
διεπέτασα πρὸς Σέ τās χεῖράς μου.

Σοῦ ἔκραζα ὅλημερίς,
Θεέ, καί Σέ καλοῦσα,
καί διαρκῶς ἐσήκωνα
τά χέρια μου σέ Σένα.

11 Μή τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια;

Ἦ ἱατροί ἀναστήσουσι
καί ἐξομολογήσονται Σοι;
Μήπως θά κάνεις θαύματα
γιά τούς νεκρούς, Θεέ μου;

- Ἦ μήπως θά ἀναστηθοῦν
νά Σέ δοξολογήσουν;
- 12 **Μή διηγῆσεταιί τις ἐν τῷ τάφῳ
τό ἔλεός Σου
καί τήν ἀλήθειάν Σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;**
Μήπως μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος,
ὅταν βρεθῆ στόν τάφο
νά διαλαλή τό ἔλεος
τῆς θείας Σου ἀγάπης;
- 13 **Μή γνωσθήσεται
ἐν τῷ σκότει τά θαυμάσιά Σου
καί ἡ δικαιοσύνη Σου
ἐν γῆ ἐπιλελησμένη;**
Μέσ' στό σκοτάδι νά γνωσθοῦν
τά ἔργα Σου μποροῦνε;
καί ἡ δικαιοσύνη Σου
στῆς λησμονιᾶς τῆ χώρα;
- 14 **Κἀγώ πρὸς Σέ, Κύριε, ἐκέκραξα
καί τό πρωί ἡ προσευχή μου
προφθάσει Σε.**
Παρ' ὅλα αὐτά ἐγώ, Κύριε,
κατέφυγα σέ Σένα
κι ἡ πρωινή μου προσευχή
σπεύδει νά Σέ προφτάση.
- 15 **Ἴνα τί, Κύριε, ἀπωθεῖς τήν ψυχὴν μου
ἀποστρέφεις τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ;**
Γιατί, Θεέ μου, ἀπωθεῖς
μακριά Σου τήν ψυχὴ μου
καί ἀλλοῦ γυρνᾷς τό πρόσωπο,
ὅταν ἐγώ Σοῦ κράζω;

- 16 Πτωχός είμι ἐγώ
καί ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου,
ὕψωθείς δέ
ἐταπεινώθην καί ἐξηπορήθην.
Φτωχό παιδί Σου εἶμ' ἐγώ
κι ἀπό μικρό στους κόπους
κι ὡς πῆγα ν' ἀνασηκωθῶ
ξανά 'πεσα στή φτώχεια.
- 17 Ἐπ' ἐμέ διῆλθον αἱ ὀργαί Σου,
οἱ φοβερισμοί Σου ἐξετάραζάν με.
Πέρασε ἀπό πάνω μου
ἡ φοβερή ὀργή Σου,
οἱ πύρινές Σου ἀπειλές
ὄλον μέ συνταράζαν.
- 18 Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ
ὄλην τήν ἡμέραν
περιέσχον με ἄμα.
Ὡσάν κατακλυσμοῦ νερά
ὄλουθε μέ κυκλώνουν
καί μέ κρατοῦν ὄλημερίς
ἀπό παντοῦ κλεισμένο.
- 19 Ἐμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ φίλον καί πλησίον
καί τούς γνωστούς μου
ἀπό ταλαιπωρίας.
Τούς φίλους καί τούς συγγενεῖς
ἐδιώξεις μακριά μου
καί οἱ γνωστοί μου φύγανε
μακρι' ἀπ' τά βάσανά μου.

Καί πάλιν:

- 2 Κύριε, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,
 ἡμέρας ἐκέκραξα
 καί ἐν νυκτί ἐναντίον Σου·
 Θεέ μου καί Σωτῆρα μου,
 Σοῦ κράζω μέρα νύχτα·
- 3 εἰσελθέτω ἐνώπιόν Σου
 ἡ προσευχή μου,
 κλῖνον τό οὖς Σου εἰς τήν δέησίν μου.
 ὡς φτάση ὡς τό θρόνο Σου
 ἡ φωνή τῆς προσευχῆς μου,
 κλῖνε τ' αὐτί προσεχτικά
 τό θρῆνο μου ν' ἀκούσεις.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΒ' 102

Ἐξομολόγηση εὐγνωμοσύνης.

«Ψυχή μου, εὐλόγα τό Θεό,
 τό ἅγιο Ὄνομά του!»

Ὁ προσευχόμενος στρέφεται τώρα πρὸς τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, τόν ἐσωτερικό κόσμο του, καί τόν καλεῖ νά ὑμνήσῃ τό Θεό καί νά ἐξομολογηθῇ τήν εὐγνωμοσύνη του.

- Ε**ὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τόν Κύριον
 καί πάντα τά ἐντός μου,
 τό ὄνομα τό ἅγιον Αὐτοῦ.
 Ψυχή μου, εὐλόγα τό Θεό,
 τόν ἅγιο Θεό σου
 κι ὅλος ὁ ἔσω κόσμος μου,
 τό ἅγιο Ὄνομά Του.
- 2 Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τόν Κύριον
 καί μή ἐπιλανθάνου

πάσας τὰς ἀνταποδόσεις Αὐτοῦ.

Ψυχὴ μου, εὐλόγα τό Θεό,
τόν ἅγιο Θεό σου·
ποτέ σου νά μή λησμονῆς
ἔ,σα σοῦ ἔχει δώσει.

- 3 **Τόν εὐϊλατεύοντα**
πάσας τὰς ἀνομίας σου,
τόν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου.

Αὐτός σοῦ ἐσυγχώρησε
τίς ἁμαρτίες ὅλες·
εἶν' ὁ γιατρός πού γιάτρεψε
ὅλες σου τίς ἀρρώστιες.

- 4 **Τόν λυτρούμενον**
ἐκ φθορᾶς τήν ζωήν σου,
τόν στεφανοῦντα σε
ἐν ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς.

Αὐτός ἀπό τό θάνατο
γλιτώνει τή ζωή σου,
σέ στεφανώνει πάντοτε
μ' ἔλεος καί ἀγάπη.

- 5 **Τόν ἐμπιπλῶντα**
ἐν ἀγαθοῖς τήν ἐπιθυμίαν σου,
ἀνακαινισθῆσεται ὡς ἀετοῦ
ἡ νεότης σου.

Χορταίνει σου μέ ἀγαθά
κάθε ἐπιθυμία,
τή νιότη σου σάν ἀετοῦ
θά τήν ἀνακαινίση.

- 6 **Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος**
καί κρῖμα πᾶσι τοῖς ἀδίκουμένοις.

Συνέχεια ὁ Κύριος κάνει
ἐλεημοσύνες
καί βγάνει κρίση δίκαιη
γιά τούς ἀδικουμένους.

7 Ἐγνώρισε τάς ὁδοῦς Αὐτοῦ τῷ Μωυσῆ,
τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ τά θελήματα Αὐτοῦ.

Ἐγνώρισε στό Μωυσῆ
τό δρόμο τό δικό Του,
στούς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραήλ
τό ἅγιο θέλημά Του.

8 Οἰκτίρμων καί ἐλεήμων ὁ Κύριος,
μακρόθυμος καί πολυέλεος.

Οἰκτίρμων, γενναιόδωρος
ὁ Κύριός μας εἶναι,
μακρόθυμος καί σπλαγχνικός,
σκορπίζει καλωσύνη.

9 Οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται
οὐδέ εἰς τόν αἰῶνα μηνιεῖ.

Δέν εἶναι ἀτελείωτη
κι ἀδιάκοπη ἡ ὀργή Του
καί ὁ θυμός Του σταθερός
καί αἰώνιος δέ μένει.

10 Οὐ κατά τάς ἀνομίας ἡμῶν
ἐποίησεν ἡμῖν
οὐδέ κατά τάς ἁμαρτίας ἡμῶν
ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Γιατί δέν μᾶς ἐφέρθηκε
σ' ἁμαρτωλούς ὡς πρέπει,
οὔτε μᾶς ἐτιμώρησε
ὡς πρέπει στούς ἀνόμους.

- 11 **Ὅτι κατά τό ὕψος**
 τοῦ οὐρανοῦ ἀπό τῆς γῆς
 ἐκραταίωσε Κύριος τό ἔλεος Αὐτοῦ
 ἐπί τοὺς φοβουμένους Αὐτόν.
 Ὅσο ψηλά ἔναι ὁ οὐρανός
 πάνω ἀπό τή γῆ μας,
 τόσο κραταίωσε ὁ Θεός
 σέ μᾶς τό ἔλεός Του,
 σ' ὅσους πιστεύουνε σ' Αὐτόν
 καί σ' ὅσους Τόν φοβοῦνται.
- 12 **Καθ' ὅσον ἀπέχουσιν**
 ἀνατολαί ἀπό δυσμῶν
 ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν
 τάς ἀνομίας ἡμῶν.
 Ὅσο ἀπέχουνε μακριά
 Ἄνατολή καί Δύση,
 τόσο τίς ἀμαρτίες μας
 μακριά μας ἔχει διώξει.
- 13 **Καθώς οἰκτείρει πατήρ υἱούς,**
 ὠκτείρησε Κύριος
 τοὺς φοβουμένους Αὐτόν.
 Μ' ὅση στοργή σπλαγχνίζεται
 πατέρας τά παιδιά του,
 ἴδια σπλαγχνίζετ' ὁ Θεός
 αὐτούς πού Τόν φοβοῦνται.
- 14 **Ὅτι Αὐτός ἔγνω τό πλάσμα ἡμῶν**
 ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν.
 Γνωρίζει πώς μᾶς ἔπλασε,
 ὅτ' εἴμαστ' ἀπό χῶμα.
- 15 **Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ,**

ὥσεί ἄνθος τοῦ ἀγροῦ,
οὕτως ἐξανθήσει.

Σάν τό χορτάρι τοῦ ἀγροῦ
εἶν' ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου,
σάν τό ἀγριολούλουδο
ἀνθίζει ἡ ζωὴ μας.

16 Ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ
καί οὐχ ὑπάρξει
καί οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι
τόν τόπον αὐτοῦ.

Ἐπέρασε ὁ ἄνεμος,
τό σήκωσε καί ἐχάθη
καί δέ θυμᾶται πιά κανεῖς
τόν τόπο πού βρισκόταν.

17 Τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ αἰῶνος
καί ἕως τοῦ αἰῶνος
ἐπί τούς φοβουμένους Αὐτόν.

Μά τοῦ Θεοῦ τό ἔλεος
γι' αὐτούς πού Τόν φοβοῦνται
αἰώνιο, παντοτινό
κι ἀμετακίνητο εἶναι.

Καί ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ ἐπί υἱοῖς υἱῶν,
18 τοῖς φυλάσσουσι τήν διαθήκην Αὐτοῦ
καί μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ
τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

Καί ἡ δικαιοσύνη Του
στούς γιούς καί στά παιδιά τους,
σ' αὐτούς πού παραμένουνε
πιστοί στή Διαθήκη
καί πού θυμοῦνται νά τηροῦν

πιστά τίς ἐντολές Του.

- 19 **Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ
ἠτοιμάσασε τόν θρόνον Αὐτοῦ
καί ἡ βασιλεία Αὐτοῦ
πάντων δεσπόζει.**

Ὁ Κύριος στόν οὐρανό
τό θρόνο Του ἔχει στήσει
κι ἡ Βασιλεία Του ἀπ' ἐκεῖ
τόν κόσμο διαφεντεύει.

- 20 **Εὐλογεῖτε τόν Κύριον
πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ,
δυνατοί ἰσχύϊ,
ποιοῦντες τόν λόγον Αὐτοῦ,
τοῦ ἀκουῖσαι τῆς φωνῆς
τῶν λόγων Αὐτοῦ.**

Δοξολογεῖτε τόν Θεό
ὅλοι οἱ Ἄγγελοί Του
πού ἐνισχυμένοι, δυνατοί,
τό λόγο Του ἐκτελεῖτε,
παντοῦ γιά ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνή
τῆς θείας προσταγῆς Του.

- 21 **Εὐλογεῖτε τόν Κύριον
πᾶσαι αἱ δυνάμεις Αὐτοῦ,
λειτουργοί Αὐτοῦ
οἱ ποιοῦντες τό θέλημα Αὐτοῦ.**

Δοξολογεῖτε τόν Θεό
ὅλες Του οἱ Δυνάμεις,
οἱ Λειτουργοί πού ἐκτελοῦν
πιστά τό θέλημά Του.

- 22 **Εὐλογεῖτε τόν Κύριον**

πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ.

Ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας Αὐτοῦ,
εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τόν Κύριον.

Δοξολογεῖτε τόν Θεό
ὄλα τὰ κτίσματά Του!
Σ' ὄλη τή δεσποτεία Του
Αὐτόν δοξολογεῖτε,
κι ἐσύ, ψυχὴ μου, δόξαζε
τόν Κύριο καί Θεό Σου!

Καί πάλιν:

Ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας Αὐτοῦ,
εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τόν Κύριον.

Σ' ὄλη τή δεσποτεία Του
Αὐτόν δοξολογεῖτε,
κι ἐσύ, ψυχὴ μου, δόξαζε
τόν Κύριο καί Θεό Σου!

ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΒ' 142

Πρωϊνή ἐπείγουσα δέηση
γιά βοήθεια καί καθοδήγηση.

Βλ. Ψαλμό 62

1 **Κ**ύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου,
ἐνώπισαι τήν δέησίν μου
ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου,
εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.

Κύριε, σέ παρακαλῶ,
δέξου τήν προσευχή μου,
Σύ, τῆς ἀλήθειας ὁ Θεός,
ἄκου τήν δέησή μου.
Δικαιοκρίτη Κύριε,

Ἐσύ ἐπάκουσέ μου!

- 2 **Καί μή εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν
μετά τοῦ δούλου σου,
ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου
πᾶς ζῶν.**

Μὴν κάνεις δικαστήριο
νά μέ καταδικάσεις,
γιατί κανένας ζωντανός
ἔμπρός Σου δέν εἶν' ἀθῶος!

- 3 **Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρός
τήν ψυχήν μου,
ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τήν ζωήν μου·**

Ἐχθροί καταδιώκουνε,
Θεέ μου, τήν ψυχή μου·
στό χῶμα καταρρίψανε,
Κύριε, τή ζωή μου.

**ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς
ὡς νεκρούς αἰῶνος,**

- 4 **καί ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμά μου,
ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.**

Σέ σκοτεινό μέ κάθισαν
σάν πεθαμένο κόσμο,
κι ὀλόκληρο τό πνεῦμα μου
κυρίεψ' ἀκηδία·
ἡ σύγχυση κι ἡ ταραχή
γέμισαν τήν καρδιά μου.

- 5 **Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων,
ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου,
ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων.**

Ἦ, Κύριε, θυμήθηκα

τίς παλαιές ἡμέρες,
 μελέτησα μέ προσοχή
 τά θαυμαστά Σου ἔργα·
 τό νόημα τῶν ἔργων Σου
 πῆρα νά μελετήσω!

- 6 Διεπέτασα πρὸς Σέ τὰς χειράς μου·
 ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἀνυδρὸς Σοι.

Ἐσήκωσα τά χέρια μου,
 σέ Σένα, τό Θεό μου
 καί τήν ψυχὴ μου Σοῦφερα,
 σάν διψασμένο γῶμα.

Διάψαλμα.

- 7 Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε,
 ἐξέλιπε τό πνεῦμα μου.

Σέ ἱκετεύω, Κύριε,
 γρήγορα νά μ' ἀκούσεις,
 γιατί δέν μένει πιά καιρός,
 τό πνεῦμα μου τό χάνω.

Μή ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου
 ἀπ' ἐμοῦ,

καί ὁμοιωθῆσομαι

τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Τό πρόσωπό Σου ἀπ' ἐμέ
 μήν ἀποστρέψεις ἄλλο,
 μή γίνω ὅμοιος μ' αὐτούς
 πού βάζουνε στό λάκκο.

- 8 Ἀκουστόν ποιήσόν μοι τό πρωί
 τό ἔλεός Σου,

ὅτι ἐπὶ Σοί ἤλπισα.

Τό ἔλεός Σου κάνε με

ἀπ' τό πρωί νά νοιώσω,
γιατί Σύ εἶσαι, Κύριε,
ἡ μόνη μου ἐλπίδα!

**Γνώρισόν μοι, Κύριε,
ὁδόν ἐν ἧ πορεύσομαι,
ὅτι πρὸς Σέ ἦρα τήν ψυχὴν μου.**

Τό δρόμο δεῖξε μου Ἐσύ
πού πρέπει νά βαδίσω,
γιατί ἐγώ ὁδήγησα
σέ Σένα τήν ψυχὴ μου.

9 Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε,
πρὸς Σέ κατέφυγον.

Παρακαλῶ Σε, σῶσε με
ἀπ' ὄλους τοὺς ἐχθρούς μου,
γιατί σέ Σένα, Κύριε,
καί μόνο καταφεύγω!

10 Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου,
ὅτι Σύ εἶ ὁ Θεός μου.

Μάθε με Σύ νά ἐκτελῶ
σωστά τό θέλημά Σου,
γιατί Σύ εἶσαι, Κύριε,
μοναδικός Θεός μου.

**Τό Πνεῦμά Σου τό ἀγαθόν
ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθεία.**

11 Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε,
ζήσεις με·

Τό Πνεῦμα σου ἄς μ' ὁδηγῇ
πάντα στόν ἴσιο δρόμο.
Γιά τ' ὄνομά Σου, Κύριε,
δός μου ζωὴ νά ζήσω,

ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου
 ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου·
 12 καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου
 ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου
 καὶ ἐπειδὴ ἴσαι δίκαιος
 βγάλε με ἀπ' τὶς θλίψεις.
 Ἀπ' τὴν ἀγάπη Σου γιὰ μέ
 σύντριψε τοὺς ἐχθρούς μου
 καὶ ἀπολεῖς πάντας
 τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου,
 ὅτι ἐγὼ δοῦλός Σου εἰμι.
 κι ἀφάνισε ὅλους αὐτοὺς
 πού θλίβουν τὴν ψυχὴ μου·
 κι ἐγὼ πιστός καὶ ταπεινός
 δοῦλος Σου θᾶμαι πάντα!

Καὶ πάλιν:

Εἰσάκουσόν μου, Κύριε,
 ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου
 2 καὶ μὴ εἰσέλθῃς
 εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου. (δὶς)
 Δικαιοκρίτη Κύριε,
 Ἐσύ ἐπάκουσέ μου!
 Μὴν κάνεις δικαστήριο
 νά μέ καταδικάσεις.
 Τό Πνεῦμά Σου τό ἀγαθόν
 ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ.
 Τό Πνεῦμα Σου ἄς μ' ὁδηγῇ
 πάντα στὸν ἴσιο δρόμο.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ

καί Ἁγίῳ Πνεύματι,
καί νῦν καί αἰεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα! Ἀλληλούϊα! Ἀλληλούϊα!
Δόξα σοι, ὁ Θεός! (γ).

Ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης
καί τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῆς εἰρήνης
τοῦ σύμπαντος κόσμου,
εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ
Ἐκκλησιῶν
καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου
καί τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαθείας
καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...),
τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου,
τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας,
παντός τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν
καί τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῆς πόλεως ταύτης,
πάσης πόλεως καί χώρας
καί τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ εὐκρασίας ἀέρων,
εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς
καί καιρῶν εἰρηνικῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων,
νοσοούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων
καί τῆς σωτηρίας αὐτῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς
ἀπό πάσης θλίψεως,

ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῆ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,
μετά πάντων τῶν Ἁγίων
μνημονεύσαντες,
ἑαυτούς καὶ ἀλλήλους
καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν
Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Εὐχή Α' τοῦ Ὁρθρου

Πρωϊνὴ εὐχαριστία καὶ δέηση

Εὐχαριστοῦμεν σοι, Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν,
τῷ ἐξαναστήσαντι ἡμᾶς
ἐκ τῶν κοιτῶν ἡμῶν
καὶ ἐμβαλόντι εἰς τό στόμα ἡμῶν
λόγον αἰνέσεως
τοῦ προσκυνεῖν καὶ ἐπικαλεῖσθαι
τό ὄνομά σου τό ἅγιον·
καὶ δεόμεθα τοῖς σοῖς οἰκτιρμοῖς,

οἷς πάντοτε ἐχρήσω
περί τήν ἡμετέραν ζωήν.
Καί νῦν ἐξαπόστειλον τήν βοήθειάν σου
ἐπί τούς ἐστῶτας
πρό προσώπου τῆς ἀγίας δόξης σου
καί ἀπεκδεχομένους τό παρά σου
πλούσιον ἔλεος·
καί δός αὐτοῖς μετά φόβου καί ἀγάπης
πάντοτε σοί λατρεύειν,
αἰνεῖν, ὑμνεῖν, προσκυνεῖν
τήν ἀνεκδιήγητόν σου ἀγαθότητα.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα,
τιμή καί προσκύνησις,
τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
νῦν καί αἰεὶ
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τό Θεός Κύριος

(Ψαλμός 117, στίχοι 27, 26, 1, 10, 23)

Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.

α

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ
καί ἐπικαλεῖσθε τό ὄνομα
τό ἅγιον Αὐτοῦ.

β

Πάντα τά ἔθνη ἐκύκλωσάν με,
καί τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη
καί ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον ἀναστάσιμον

Ἦχος δ'

Τό φαιδρόν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα
ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι
αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι
καί τήν προγονικήν ἀπόφασιν
ἀπορρίψασαι,
τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον·
Ἐσκύλευται ὁ θάνατος,
ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός,
δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον
καί Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον
διά Σοῦ Θεοτόκε
τοῖς ἐπί γῆς πεφανέρωται·
Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος
καί Σταυρόν ἐκουσίως
ὑπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος·
δι' οὗ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον,
ἔσωσεν ἐκ θανάτου τάς ψυχάς ἡμῶν.

Μικρά Συναπτή

Ἔτι καί ἔτι ἐν εἰρήνῃ,

τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας,
μετά πάντων τῶν Ἁγίων
μνημονεύσαντες, ἑαυτούς καί ἀλλήλους
καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν,
Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Εὐχή Γ' τοῦ Ὁρθρου

Ἐκ νυκτός ὀρθρίζει
τό πνεῦμα ἡμῶν πρὸς σέ, ὁ Θεός,
διότι φῶς τά προστάγματά σου.
Δίδαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τήν δικαιοσύνην σου, τὰς ἐντολάς σου
καί τὰ δικαιώματά σου.
Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς
τῶν διανοιῶν ἡμῶν
μήποτε ὑπνώσωμεν ἐν ἁμαρτίαις
εἰς θάνατον.
Ἀπέλασον πάντα ζόφον
ἀπὸ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Χάρισαι ἡμῖν τόν τῆς δικαιοσύνης ἥλιον
καί ἀνεπηρέστον τήν ζωήν ἡμῶν
διαφύλαξον
ἐν τῇ σφραγίδι τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος.
Κατεύθυνον τά διαβήματα ἡμῶν
εἰς ὁδόν εἰρήνης.
Δός ἡμῖν τόν ὄρθρον καί τήν ἡμέραν
ἐν ἀγαλλιάσει,
ἵνα σοι τάς ἐωδινάς ἀναπέμπωμεν εὐχάς,

Ὅτι σόν τό κράτος
καί σοῦ ἐστίν ἡ βασιλεία
καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα
τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ
καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Καθίσματα.

Μετά τήν ἀ' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου:
Ἀναβλέψασαι τοῦ τάφου τήν εἴσοδον
καί τήν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μή φέρουσαι
αἱ Μυροφόροι σύν τρόμῳ
ἐξίσταντο, λέγουσαι·
Ἄρα ἐκλάπη
ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον;
ἄρα ἠγέρθη
ὁ καί πρό πάντους κηρύξας τήν ἔγερσιν;
Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστός ὁ Θεός,

τοῖς ἐν Ἄδῃ παρέχων
ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκουσία Σου βουλῇ
Σταυρόν ὑπέμεινας, Σωτήρ
καὶ ἐν μνήματι καινῷ
ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί
τόν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον·
ὄθεν δεσμευθεῖς ὁ ἀλλότριος
θάνατος δεινῶς ἐσκυλεύετο
καὶ οἱ ἐν Ἄδῃ ἅπαντες ἐκραύγαζον
τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει Σου·
Χριστός ἀνέστη ὁ ζωοδότης
μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ
τό ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν
καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν
τόν ἐπὶ πόκον ὑετόν
ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει Σου, Θεοτόκε,
βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον,
ῥάβδον Ἀαρών τὴν βλαστήσασαν·
καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστωρ Σου καὶ φύλαξ
τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε·
Παρθένος τίχτει καὶ μετὰ τόκον
πάλιν μένει παρθένος.

Μετὰ τὴν 6' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου ἕτερα

Ἀνέστης ὡς ἀθάνατος
ἀπὸ τοῦ Ἄδου, Σωτήρ,
συνήγειρας τόν κόσμον Σου,

τῇ Ἀναστάσει τῇ Σῆ,
 Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν·
 ἔδραυσας ἐν ἰσχύϊ τοῦ θανάτου τό κράτος·
 ἔδειξας, Ἐλεῆμον, τήν Ἀνάστασιν πᾶσι·
 διό Σε καί δοξάζομεν, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῶν ἄνω κατελθόν
 τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ
 καί τῇ πέτρα προσελθόν,
 ἐνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς,
 λευχειμονῶν ἀνεκραύγαζε
 ταῖς κλαιούσαις·
 παύσασθε ὑμεῖς τῆς θρηνώδους κραυγῆς,
 ἔχρυσαι αἰεὶ τό εὐσυμπάθητον·
 ὄν γάρ ζητεῖτε κλαίουςαι, θαρσεῖτε
 ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγηρται·
 διό βοᾶτε τοῖς Ἀποστόλοις,
 ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγησαν, Ἄγνή,
 πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί
 τό Μυστήριον τῆς Σῆς
 κυοφορίας τό φρικτόν·
 πῶς ὁ τά πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ
 ἀγκάλαις ὡς βροτός ταῖς σαῖς συνέχεται
 καί δέχεται ἀρχήν ὁ προαιώνιος
 καί γαλουχεῖται σύμπασαν ὁ τρέφων
 πνοήν ἀφάτω χρηστότητι
 καί σέ ὡς ὄντως Θεοῦ Μητέρα
 εὐφημοῦντες δοξάζουσιν.

Τά ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια

Ἦχος πλ. αΐ.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος
κατεπλάγη ὄρων σε
ἐν νεκροῖς λογισθέντα,
τοῦ θανάτου δέ, σωτήρ,
τήν ἰσχύν καθελόντα
καί σὺν ἑαυτῷ τόν Ἀδάμ ἐγείραντα
καί ἐξ Ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε...

Τί τά μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν,
ὦ μαθήτριάι, κρινᾶτε;
ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ ἄγγελος
προσεφθέγγετο ταῖς μυροφόροις·
ἴδετε ὑμεῖς τόν τάφον καί ἤσθητε·
ὁ Σωτήρ γάρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε...

Λίαν πρῶι μυροφόροι ἔδραμον
πρὸς τό μνήμά σου θρηνηλογοῦσαι·
ἀλλ' ἐπέστη πρὸς αὐτάς
ὁ ἄγγελος καί εἶπε·
θρήνου ὁ καιρός πέπαυται· μή κλαίετε·
τήν ἀνάστασιν δέ Ἀποστόλοις εἶπατε.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε...

Μυροφόροι γυναῖκες

μετά μύρων ἐλθοῦσαι
 πρὸς τό μνήμά σου, Σῶτερ,
 ἐνηγοῦντο Ἀγγέλου
 πρὸς αὐτάς φθειγγομένου·
 τί μετά νεκρῶν τόν ζῶντα λογιζεσθε;
 ὡς Θεός γάρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα
 καί τόν τούτου Υἱόν τε
 καί τό ἅγιον Πνεῦμα·
 τήν Ἁγία Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ,
 σύν τοῖς Σεραφείμ κράζοντες τό ἅγιος,
 ἅγιος, ἅγιος εἶ, Κύριε.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα
 ἐλυτρώσω Παρθένε,
 τόν Ἀδάμ ἁμαρτίας
 χαρμονήν δέ τῇ Εὐα
 ἀντί λύπης παρέσχε·
 ῥεύσαντα ζωῆς, ἴδυνε πρὸς ταύτην δέ
 ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθείς Θεός καί ἄνθρωπος.

Ἄλληλούϊα, Ἄλληλούϊα, Ἄλληλούϊα.
 Δόξα σοι, ὁ Θεός (γ).

Μικρά Συναπτή

καί

Εὐχή Β' τοῦ Ὁρθρου

«Εὐλογητός εἶ Κύριε, διδάξόν με τά δικαιώματά Σου»

Εκ νυκτός ὀρθρίζει τό πνεῦμα ἡμῶν

πρὸς σέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
 διότι φῶς τὰ προστάγματά σου
 ἐπὶ τῆς γῆς·
 δικαιοσύνην καὶ ἁγιασμόν ἐπιτελεῖν
 ἐν τῷ φόβῳ σου, συνέτισον ἡμᾶς.
 Σέ γάρ δοξάζομεν
 τόν ὄντως ὄντα Θεόν ἡμῶν·
 κλῖνον τό οὖς σου καί ἐπάκουσον ἡμῶν·
 καί μνήσθητι, Κύριε,
 τῶν συμπαρόντων
 καί συνευχομένων ἡμῖν
 πάντων κατ' ὄνομα
 καί σῶσον αὐτούς τῇ δυνάμει σου·
 εὐλόγησον τόν λαόν σου
 καί ἀγίασον τήν κληρονομίαν σου·
 εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι,
 ταῖς Ἐκκλησίαις σου, τοῖς Ἱερεῦσι,
 τοῖς ἄρχουσιν ἡμῶν
 καί παντί τῷ λαῷ σου·

Ὅτι ηὐλόγηται καί δεδόξασται
 τό πάντιμον
 καί μεγαλοπρεπές ὄνομά σου
 τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ
 καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
 νῦν καί ἀεὶ
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἡ Ὑπακοή

Τὰ τῆς Σῆς παραδόξου Ἐγέρσεως
 προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι

τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον, Χριστέ,
ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός,
παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Οἱ ἀναβαθμοί

Ἀντίφωνον α΄.

Ἐκ νεότητός μου
πολλά πολεμεῖ με πάθη
ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ
καί σῶσον, Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών,
αἰσχύνθητε ἀπό τοῦ Κυρίου
ὡς χόρτος γάρ πυρί ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα. Καί νῦν.

Ἄγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται
καί καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται
τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Ἀντίφωνον β΄.

Ἐκέκραξά Σοι, Κύριε,
θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς μου
καμοί γενέσθω πρὸς ὑπακοήν
τά θειά Σου ὦτα.

Ἐπί τόν Κύριον ἐλπίδα
πᾶς τις κεκτημένος
ὑψηλότερός ἐστι
πάντων τῶν λυπούντων.

Δόξα καί νῦν.

Ἄγίῳ Πνεύματι ἀναβλύζει
τά τῆς χάριτος ρεῖθρα

ἀρδεύοντα
ἄπασαν τήν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον γ'.

Ἡ καρδία μου πρὸς Σε,
Λόγε ὑψωθήτω
καὶ οὐδέν θέλξει με
τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν
πρὸς χαμαιζηλίαν.

Ἐπί τήν μητέρα αὐτοῦ
ὡς ἔχει τις στοργήν,
ἐπί τῷ Κυρίῳ θερμότερον
φίλτρον χρεωστοῦμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιῳ Πνεύματι
θεογνωσίας πλοῦτος,
θεωρίας καὶ σοφίας·
πάντα γάρ ἐν τούτῳ
τά πατρῶα δόγματα
ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον. Ψαλμός 43.

Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς
ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός Σου.

Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν
καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνήγγειλαν ἡμῖν ἔργον,
ὃ εἰργάσω ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν,
ἐν ἡμέραις ἀρχαίαις.

Ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Εὐχή Θ' τοῦ Ὁρθρου

Φώτισε τίς ψυχές μας νά κατανοήσωμε τό λόγο Σου,
νά νικήσωμε τίς σαρκικές ἐπιθυμίες
καί νά Σέ εὐχαριστήσωμε μέ τή ζωή μας.

Λάμψον, Δέσποτα φιλόανθρωπε,
ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν
τό τῆς σῆς θεογνωσίας φῶς ἀκήρατον
καί τούς τῆς διανοίας ἡμῶν
ὀφθαλμούς διάνοιξον,
εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν σου
κηρυγμάτων κατανόησιν.

Ἐνδες ἡμῖν

καί τόν τῶν μακαρίων σου ἐντολῶν φόβον,
ἵνα πάσας τάς σαρκικάς ἐπιθυμίας
καταπατήσαντες,
πνευματικήν πολιτείαν μετέλθωμεν,
πάντα τά πρός εὐαρέστησιν τήν σήν
φρονοῦντες καί πράττοντες.

Ὅτι Σύ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν
καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν
τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον. (β')

Α

Πᾶσα τόν Κύριον.

Καί ὑπέρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς
τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου
Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν ἱκετεύσωμεν.

Κύριε ἐλέησον. (γ')

Σοφία. Ὁρδοί.

Ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

Εἰρήνη πᾶσι.

Καί τῷ πνεύματί σου.

Ἐκ τοῦ κατά *Μάρκον*
ἁγίου Εὐαγγελίου τό ἀνάγνωσμα.

Πρόσχωμεν.

ΤΟ Δ' ΕΩΘΙΝΟΝ

Λουκ. 24,1-12.

**ΟΙ ΜΥΡΟΦΟΡΕΣ ΑΝΑΓΓΕΛΛΟΥΝ
ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ**

**Ο ΠΕΤΡΟΣ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ
ΤΟΝ ΒΡΙΣΚΕΙ ΚΕΝΟ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΖΕΙ**

Ἡ περικοπή τοῦ δ' Ἑωθινοῦ περιγράφει τήν πρώτη ἐμπειρία καί μαρτυρία τῶν Μυροφόρων. Εἶναι μιᾶ ἀναλυτικώτερη ἔκθεσις τῶν ἐπισκέψεων

τῶν Μαθητριῶν και τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ στόν τάφο, τό πρωί τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως, ἀπό τόν Εὐαγγελιστή Λουκᾶ.

Τό πρωί τῆς Μιᾶς τῶν Σαββάτων οἱ Μυροφόρες πῆγαν στόν τάφο τοῦ Ἰησοῦ καί βρῆκαν τήν πέτρα σηκωμένη καί τόν τάφο ἄδειο. Δύο ἄνδρες μέ ἀπαστράπτουσες φορεσιές ὑπενδυμίζουσι σ' αὐτές τούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ, πού προέλεγε τό θάνατο καί τήν Ἀνάστασή Του.

Οἱ Μυροφόρες τρέχουν καί ἐνημερώνουν τούς Μαθητές καί τούς ἄλλους καί αὐτοί νομίζουσι ὅτι οἱ γυναῖκες βρίσκονται σέ παραλήρημα. Ὁ Πέτρος ὁμως τρέχει στό μνήμα, διαπιστώνει τά ἴδια καί θαυμάζει.

- 1 **Τ**ῆ μιᾶ τῶν Σαββάτων ὄρθρου θαθέος ἦλθον γυναῖκες ἐπί τό μνήμα φέρουσαι ἃ ἠτοίμασαν ἀρώματα καί τινες σύν αὐταῖς.

Τήν ἐπομένη ἡμέρα μετὰ τό Σάββατο ἀπό τά θαδιά χαράματα ἦρθαν οἱ γυναῖκες στόν τάφο ἔχοντας τά ἀρώματα πού εἶχαν ἐτοιμάσει· ἦρθαν καί μερικές ἄλλες μαζί τους.

- 2 **Εὗρον** δέ τόν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπό τοῦ μνημείου·

- 3 **καί εἰσελθούσαι**
οὐχ εὗρον τό σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
 Βρῆκαν τότε τήν πέτρα κυλισμένη ἀπό
 τό μνήμα καί ὅταν μπῆκαν σ' αὐτό δέν
 βρῆκαν τό σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
- 4 **Καί ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτάς**
περί τούτου
καί ἰδοῦ δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς
ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις.
 Καθώς ἀποροῦσαν γι' αὐτό
 φάνηκαν μπροστά τους δύο ἄνδρες μέ
 ἀστραφτερές στολές.
- 5 **Ἐμφόβων δέ γενομένων αὐτῶν**
καί κλινουσῶν τό πρόσωπον εἰς τήν γῆν,
εἶπον πρὸς αὐτάς:
 Κι ἐνῶ κατατρομαγμένες εἶχαν
 σκυμμένο τό πρόσωπο τους πρὸς τή γῆ,
 τίς ρώτησαν:
- 6 **τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;**
Οὐκ ἐστὶν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη
 Τί ζητᾶτε τόν ζωντανό ἀνάμεσα στούς
 νεκρούς; Δέν εἶναι ἐδῶ, ἀναστήθηκε!
 μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν
 ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων
- 7 **ὅτι δεῖ τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου**
παραδοθῆναι
εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν,
καί σταυρωθῆναι
καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.

Θυμηθεῖτε τί σᾶς εἶπε, ὅταν ἀκόμη ἦταν στή Γαλιλαία. Σᾶς εἶπε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νά παραδοθεῖ στά χέρια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, νά σταυρωθεῖ καί τήν τρίτη ἡμέρα ν' ἀναστηθεῖ.

8 Καί ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ
Θυμήθησαν τότε τά λόγια του.

9 καί ὑποστρέψασαι ἀπό τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἔνδεκα καί πᾶσι τοῖς λοιποῖς.

Ἐπέστρεψαν ἀπό τό μνημα κι ἀνήγγειλαν ὅλα αὐτά στους ἔνδεκα μαθητές καί σ' ὅλους τούς ἄλλους.

10 Ἦσαν δέ ἡ Μαγδαληνή Μαρία καί Ἰωάννα καί Μαρία Ἰακώβου καί αἱ λοιπαί σύν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τούς ἀποστόλους ταῦτα.

Αὐτές πού τά ἔλεγαν αὐτά στους ἀποστόλους ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Ἰωάννα, ἡ Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καί οἱ ὑπόλοιπες πού ἦταν μαζί τους.

11 Καί ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τά ῥήματα αὐτῶν καί ἠπίστουν αὐταῖς.

Τά λόγια αὐτά τούς φάνηκαν σάν παραλήρημα καί δέν τίς πίστευαν.

12 Ὁ δέ Πέτρος ἀναστάς ἔδραμεν ἐπὶ τό μνημεῖον

καί παρακύψας
 βλέπει τά ὀθόνια κείμενα μόνα
 καί ἀπῆλθε
 πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τό γεγονός.

Ὁ Πέτρος ὁμως σηκώθηκε κι ἔτρεξε
 στό μνήμα. Ὄταν ἔσκυψε, εἶδε τά
 σάβανα μόνα
 καί γύρισε σπίτι του γεμᾶτος ἀπορία γι'
 αὐτό πού ἔγινε.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι!

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
 προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,
 τὸν μόνον ἀναμάρτητον.
 Τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν
 καί τήν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν
 ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν
 σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,
 ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,
 τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν.
 Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί,
 προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ
 ἁγίαν Ἀνάστασιν·
 ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ
 χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.
 Διά παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον
 ὑμνοῦμεν τήν ἀνάστασιν αὐτοῦ·
 Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
 θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ὁ Ν΄ (50ος) ΨΑΛΜΟΣ

- Ἐ**λέησόν με, ὁ Θεός,
 3 κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου
 καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.
 Θεέ μου ἐλεήμονα
 ζητῶ τό ἔλεός Σου!
 Ὡς εἶσαι πολυεύσπλαγγχος
 τό κρίμα μου νά σβύσης.
- 4 **Ἐ**πί πλεῖον πλυνόν με
 ἀπό τῆς ἀνομίας μου
 καί ἀπό τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.
 Πλυνε τήν ἀνομία μου
 νά ἐξαλειφθῇ τελείως
 κι ἀπό τήν ἀμαρτία μου
 ὅλη καθάρισέ με.
- 5 **Ὅ**τι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω
 καί ἡ ἀμαρτία μου
 ἐνώπιόν μου ἐστι διά παντός.
 Γιατί γνωρίζω το καλά
 τό κρίμα ποῦχω κάμει·
 ἐγώ τήν ἀμαρτία μου
 μπροστά μου βλέπω πάντα.
- 6 **Σ**οί μόνω ἤμαρτον
 καί τό πονηρόν ἐνώπιον Σου ἐποίησα,
 ὅπως ἄν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου
 καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.
 Ἐσέ τόν ἴδιο, Κύριε,

ἀδέτησα, Θεέ μου,
 ἐνώπιόν Σου ἔπραξα
 τά πονηρά μου ἔργα.
 Ἡ κρίση Σου εἶναι δίκαιη
 πού ἔβγαλες γιά μένα·
 Ἐσύ νικᾷς ὅποιον τολμᾷ
 νά δικαστῆ μαζί σου.

7 **Ἰ**δοῦ γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην
 καί ἐν ἁμαρτίαις
 ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἐγώ τήν ἀνομία μου
 κληρονομιά τήν φέρω
 πιάστηκα καί γεννήθηκα
 μέσα στήν ἁμαρτία.

8 **Ἰ**δοῦ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας,
 τά ἄδηλα καί τά κρύφια
 τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ἐνώ ἐσύ ἀγάπησες,
 Θεέ μου, τήν Ἀλήθεια
 καί τά σοφά Σου μυστικά
 σέ μένα φανερώνεις.

9 **Ρ**αντιεῖς με ὑσώπω
 καί καθαρισθήσομαι,
 πλυνεῖς με
 καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Θά μέ ραντίσης μ' ὑσώπο
 καί θά μέ καθάρισης
 καί θά μέ πλύνῃς νά γενῶ
 πιο ἄσπρος ἀπ' τό χιόνι!

10 **Ἀ**κουτιεῖς μοι

ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην,
ἀγαλλιᾶσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Μήνυμα ἀγαλλίασης
ν' ἀκούσω θά μου στείλης,
τά συντριμμένα μου ὅστᾳ
χαρούμενα σκιρτοῦνε.

11 **Ἄ**πόστρεψον τό πρόσωπόν Σου
ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου
καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Ἄπό τίς ἁμαρτίες μου
τό πρόσωπό Σου στρέψε,
ὅλες τίς ἀνομίες μου
ἐξάλειψε, Θεέ μου.

12 **Κ**αρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί,
ὁ Θεός,
καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον
ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Καρδιά καινούρια καθαρή
χτίσε στά ἔγκατά μου,
θρόνιασε πνεῦμα ἅγιο
στά βάδη τῆς ψυχῆς μου.

13 **Μ**ή ἀπορρίψης με
ἀπό τοῦ προσώπου Σου
καί τό Πνεῦμα Σου τό ἅγιον
μή ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Μή μ' ἀπορρίψης μακρῶς
ἀπό τό πρόσωπό Σου,
τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιο
μή μου τό ἀφαιρέσης.

14 **Ἄ**πόδος μοι

τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

Ἀπόδοσέ μου τή χαρά
Σωτῆρας μου πώς εἶσαι!
Τό πνεῦμα Σου νά μ' ὀδηγή
δός μου, νά μέ στηρίζη.

15 **Δ**ιδάξω ἀνόμους τάς ὁδούς Σου
καί ἀσεβεῖς ἐπί Σέ ἐπιστρέψουσιν.

Καί ὑπόσχομαι στούς ἄνομους
τούς ὁρόμους Σου νά δείξω,
νά ἐπιστρέψουν ἀσεβεῖς
σέ Σέ μετανιωμένοι.

16 **Ρ**ῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός,
ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου·
ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου
τήν δικαιοσύνην Σου.

Θεέ τῆς σωτηρίας μου
ρῦσαι με ἀπ' τό αἷμα,
νά διαλαλῇ χαρούμενη
ἡ γλῶσσα μου τό λόγο
τῆς σωτηρίας πού Ἐσύ
στόν ἄνθρωπο χαρίζεις.

17 **Κ**ύριε, τά χεῖλη μου ἀνοίξεις
καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ
τήν αἴνεσίν Σου.

Ἄνοιξε Σύ τά χεῖλη μου,
Κύριε καί Θεέ μου,
νά διαλαλῇ τό στόμα μου
τή δόξα Σου στόν κόσμο.

18 **Ὅ**τι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν·

ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Γιατί θά Σοῦ ἐπρόσφερα,
 ἄν ἤθελες, θυσίες
 μά τά ὀλοκαυτώματα
 δέ Σέ εὐχαριστοῦνε.

- 19 **Θ**υσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον·
 Καρδίαν συντετριμμένην
 καί τεταπεινωμένην
 ὁ Θεός οὐκ ἐξουθενώσει.

Θυσία δέλει ὁ Θεός,
 πνεῦμα συντετριμμένο·
 καρδιά πού ταπεινώνεται
 δέν τήν ἐξουθενώνει.

- 20 **Α**γάθυνον, Κύριε,
 ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τήν Σιών
 καί οἰκοδομηθήτω
 τά τείχη Ἱερουσαλήμ.

Δέξου νά κάνης τό καλό
 γιά τή Σιών, Θεέ μου,
 τά γκρεμισμένα τείχη της
 νά ξαναψωθοῦνε.

- 21 **Τ**ότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης,
 ἀναφοράν καί ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν

ἐπί τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Τότε θά εὐχαριστηθῆς
 θυσίες σωτηρίας,
 τότε θά δῆς τίς προσφορές,
 τά ὀλοκαυτώματά μας!
 Τότε πού θ' ἀνεβάσωμε

μοσχάρια στό βωμό Σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας
 ἀνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα·
 ὀρθρίζει γάρ τό πνεῦμά μου
 πρός ναόν τόν ἅγιόν Σου,
 ναόν φέρον τοῦ σώματος
 ὄλον ἐσπιλωμένον·
 ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον
 εὐσπλάγχνῳ Σου ἐλέει.

Καί νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας
 εὐδυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε·
 αἰσπραῖς γάρ κατερρύπωσα
 τήν ψυχήν ἀμαρτίαις
 ὡς ῥαθύμως τόν βίον μου
 ὄλον ἐκδαπανήσας·
 ταῖς Σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με
 πάσης ἀκαθαρσίας.

Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
 κατά τό μέγα ἔλεός Σου
 καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'.

Τά πλήθη
 τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν
 ἐννοῶν ὁ τάλας,
 τρέμω τήν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως·

ἀλλά θαρρῶν
εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας Σου
ὡς ὁ Δαυΐδ βοῶ Σοι·
ἐλέησόν με ὁ Θεός,
κατά τό μέγα Σου ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεός

Ἡ ἱκετευτική προσευχή τῆς Ἐκκλησίας
συνεχίζεται μέ ἐπιμονή πρός τόν ἴδιο στόχο
καί διευρύνεται τώρα ἐπικαλούμενη sé
ἐνίσχυση τίς πρεσβείες ὄλων τῶν ἀγίων.

Σῶσον, ὁ Θεός, τόν λαόν σου
καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου·
ἐπίσκεψαι τόν κόσμον σου
ἐν ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς·
ὑψωσον κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων
καί κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς
τά ἐλέη σου τά πλούσια·

- πρεσβείαις τῆς παναχράντου
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας·
- δυνάμει τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ·
- προστασίαις τῶν τιμίων
ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων·
- ἱκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου,
προφήτου Προδρόμου
καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου·
- τῶν ἀγίων ἐνδόξων πανευφήμων
καί πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων·
Πέτρου καί Παύλου
καί πάντων τῶν ἀγίων Ἀποστόλων·

- τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν
μεγάλων Ἱεραρχῶν
καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων
Βασιλείου τοῦ Μεγάλου,
Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου
καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου·
Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου,
Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος,
πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας,
Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις,
Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος
καὶ Νεκταρίου Πενταπόλεως,
τῶν θαυματουργῶν·
- τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, μεγάλων μαρτύρων·
Γεωργίου, τοῦ Τροπαιοφόρου,
Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου
Θεοδώρων, Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου
Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ·
- τῶν ἱερομαρτύρων Χαραλάμπους
καὶ Ἐλευθερίου·
- τῶν ἁγίων, ἐνδόξων,
μεγάλων μαρτύρων γυναικῶν·
Θέκλας, Βαρβάρας, Ἀναστασίας,
Αἰκατερίνης, Κυριακῆς, Φωτεινῆς,
Μαρίνης, Παρασκευῆς, καὶ Εἰρήνης·
- τῶν ἁγίων ἐνδόξων
καὶ καλλινίκων Μαρτύρων·
τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν·
τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων·
- τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων

Ἰωακείμ καί Ἄννης,

– (τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ),

– (τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας)

οὗ τήν μνήμην ἐπιτελοῦμεν

– καί πάντων Σου τῶν ἁγίων,

ἱκετεύομέν σε, μόνε, πολυέλεε Κύριε,

ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν

δεομένων σου

καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον,

Κύριε ἐλέησον.

Εὐχή Γ' τοῦ Ὁρθρου

Ἡ ἱκεσία τῆς Ἐκκλησίας πού ἀποτελεῖ τήν καρδιά τοῦ Ὁρθρου κορυφώνεται στήν παρακάτω προσευχή μετανοίας καί ἐξομολογήσεως

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,

ὁ τήν διά μετανοίας ἄφεσιν

τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενος

καί τύπον ἡμῖν ἐπιγνώσεως

ἁμαρτημάτων καί ἐξομολογήσεως

τήν τοῦ προφήτου Δαβίδ μετάνοιαν

πρός συγχώρησιν ὑποδείξας,

Κύριε Θεέ μας,

Ἐσύ ἐχάρισες τήν ἄφεση

στούς ἀνθρώπους πού μετανοοῦν

καί μᾶς ὑπέδειξες

τή μετάνοια τοῦ Προφήτου Δαβίδ,

ὡς ὑπόδειγμα ἀναγνωρίσεως

καί ἐξομολογήσεως τῶν ἁμαρτημάτων

γιά τή συγχώρηση.

Αὐτός, Δέσποτα,
πολλοῖς ἡμᾶς καί μεγάλοις
περιπεπτωκότας πλημμυλήμασιν,
ἐλέησον κατὰ τό μέγα σου ἔλεος·
καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
ἐξάλειψον τά ἀνομήματα ἡμῶν.

Ἐσύ, Δέσποτα,
μέ τή μεγάλη Σου εὐσπλαγχνία
ἐλέησε κι ἐμᾶς,
πού ἔχομε πέσει σέ πολλά
καί μεγάλα ἁμαρτήματα,
καί καθώς εἶναι μεγάλη ἡ συμπόνοια Σου,
σβῆσε τά ἀνομήματά μας.

Ὅτι σοί ἡμάρτομεν, Κύριε,
τῷ καί τά ἄδηλα καί τά κρύφια
τῆς καρδιάς τῶν ἀνθρώπων γινώσκοντι
καί μόνῳ ἔχοντι ἐξουσίαν
ἀφιέναι ἁμαρτίας.

Γιατί σέ Σένα, ἁμαρτήσαμε, Κύριε,
πού πού καί τά κρυφά καί τά φανερά
τῆς καρδιάς τῶν ἀνθρώπων γνωρίζεις
καί εἶσαι ὁ μόνος πού ἔχεις τήν ἐξουσία
νά συγχωρῆς ἁμαρτίες.

Καρδίαν δέ καθαρὰν κτίσας ἐν ἡμῖν
καί πνεύματι ἡγεμονικῷ στηρίζας ἡμᾶς
καί τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
γνωρίσας ἡμῖν,
μή ἀπορρίψης ἡμᾶς
ἀπό τοῦ προσώπου Σου.

Χτίσε, Κύριε, μέσα μας καθαρὴ καρδιά!

Στήριξέ μας μέ τό ἡγεμονικό Σου Πνεῦμα!
 Χάρισέ μας τή χαρά
 καί τήν ἀγαλλίαση τῆς σωτηρίας Σου
 καί μή μᾶς ἀπορρίψης
 ἀπό τό πρόσωπό Σου.

Ἄλλ' εὐδόκησον,
 ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος,
 μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς
 προσφέρειν Σοι
 θυσίαν δικαιοσύνης καί ἀναφοράν
 ἐν τοῖς ἁγίοις σου θυσιαστήριοις.
 Ἀλλά δέξου μας, μέ καλωσύνη,
 ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος Θεός,
 νά Σοῦ προσφέρωμε
 εὐχαριστήριες θυσίες καί ἀναφορές
 στά ἅγια θυσιαστήριά Σου
 μέχρι τήν τελευταία μας ἀναπνοή.

Ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς καί φιλανθρωπία
 τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ,
 μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ,
 σὺν τῷ παναγίῳ καί ἀγαθῷ
 καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
 νῦν καί αἰεὶ
 καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

{Ὅλα αὐτά Σοῦ τά ζητοῦμε, Κύριε,
 ὄχι γιατί τά δικαιούμαστε,
 ἢ μᾶς ἀξίζουν, ἀλλά}
 Γιά τό ἔλεος, τή συμπόνοια
 καί τή φιλανθρωπία

τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ!
 Μαζί μέ Αὐτόν, Σέ εὐλογοῦμε,
 καί τό πανάγιο, τό ἀγαθό
 καί ζωοποιό Σου Πνεῦμα,
 τώρα καί πάντοτε
 καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

**Οἱ κανόνες τῆς Ὀκτωήχου
 καί τοῦ Τριωδίου**

**Μετά τήν γ' ὥδή:
 Μικρά Συναπτή**

Εὐχή Ε' τοῦ Ὁρθρου

«Πρόσδεξαι πάντων ἡμῶν τάς ἐωθινάς δεήσεις
 ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου»

Ἀγαθῶν θησαυρέ, πηγῆ ἀέναος,
 Πάτερ ἅγιε, θαυματοποιέ,
 παντοδύναμε καί παντοκράτορ,
 πάντες σέ προσκυνοῦμεν καί σοῦ δεόμεθα,
 τά σά ἐλέη καί τούς σούς οἰκτιρμούς
 ἐπικαλούμενοι εἰς βοήθειαν
 καί ἀντίληψιν τῆς ἡμετέρας ταπεινώσεως.
Μνήσθητι, Κύριε, τῶν σῶν ἱκετῶν
 πρόσδεξαι πάντων ἡμῶν
 τάς ἐωθινάς δεήσεις
 ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου
 καί μηδένα ἡμῶν ἀδόκιμον ποιήσης,
 ἀλλά πάντας ἡμᾶς

περιποιήσαι διά τῶν οἰκτιρμῶν σου.
**Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἀγρυπνούντων
καί ψαλλόντων εἰς δόξαν σήν
καί τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ
καί Θεοῦ ἡμῶν
καί τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος.
Γενοῦ αὐτῶν βοηθός καί ἀντιλήπτωρ·
πρόσδεξαι αὐτῶν τάς ἰκεσίας
εἰς τό ὑπερουράνιον
καί νοερόν σου θυσιαστήριον.**

Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν
καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Κοντάκιον ἀναστάσιμον.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ Σωτὴρ καί ῥύστης μου ἀπὸ τοῦ τάφου
ὡς Θεός ἀνέστησεν
ἐκ τῶν δεσμῶν τοὺς γηγενεῖς
καί πύλας Ἄδου συνέτριψε
καί ὡς Δεσπότης ἀνέστη τριήμερος.

Οἶκος.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν
Χριστόν τὸν ζωοδότην
τριήμερον ἐκ τάφου

καί πύλας τοῦ θανάτου
 σήμερον συνθλάσαντα
 τῇ δυνάμει τῇ Αὐτοῦ,
 τόν Ἄδην τε νεκρώσαντα
 καί τό κέντρον τοῦ θανάτου
 συντρίψαντα
 καί τόν Ἀδάμ. σύν τῇ Εὐᾶ ἐλευθερώσαντα
 ὑμνήσωμεν πάντες οἱ γηγενεῖς,
 εὐχαρίστως βοῶντες αἶνον ἐκτενωῶς.
 Αὐτός γάρ ὡς ὁ μόνος κραταιός
 Θεός καί Δεσπότης ἀνέστη τριήμερος.

Καθίσματα τοῦ Τριωδίου

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Ταπείνωσις ὕψωσε
 κατησχυμμένον κακοῖς
 Τελώνην στυγνάσαντα
 καί τό «ἰλάσθητι»,
 τῷ Κτίστη βοήσαντα·
 ἔπαρσις δέ καθεῖλεν ἀπό δικαιοσύνης
 δειλαιον Φαρισαῖον μεγαλορρημονοῦντα·
 ζηλώσωμεν διό τά καλά
 κακῶν ἀπεχόμενοι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ταπείνωσις ὕψωσε
 πάλαι Τελώνην κλαυθμῷ
 βοήσαντα «ἰλάσθητι» καί ἐδικαίωσεν·
 αὐτόν μιμησώμεθα
 ἅπαντες οἱ εἰς βάθος
 τῶν κακῶν ἐμπεσόντες·
 κράζωμεν τῷ Σωτῆρι.

ἀπό βάθους καρδίας
 Ἠμάρτομεν, Φιλάνθρωπε
 Μόνε, ἰλάσθητι.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ταχύ δέξαι, Δέσποινα,
 τάς ἱκεσίας ἡμῶν
 καί ταύτας προσάγαγε
 τῷ Σῶ Ἰῶ καί Θεῷ,
 Κυρία Πανάμωμε.
 Λῦσον τάς περιστάσεις
 τῶν εἰς Σέ προστρεχόντων·
 σύντριψον μηχανίας
 καί κατάβαλε θράσος
 ἐχθρῶν ὀπλιζομένων
 κατὰ τῶν δούλων Σου.

Μετά τήν στί ᾠδή:

Μικρά Συναπτή

Καί Εὐχή στί τοῦ Ὁρθρου

Εὐχαριστοῦμέν σοι,
 Κύριε ὁ Θεός τῶν σωτηρίων ἡμῶν,
 ὅτι πάντα ποιεῖς
 εἰς εὐεργεσίαν τῆς ζωῆς ἡμῶν,
 ἵνα διαπαντός πρός σέ ἀποβλέπωμεν,
 τόν σωτήρα καί εὐεργέτην
 τῶν ἡμετέρων ψυχῶν·
 ὅτι διανέπασας ἡμᾶς
 ἐν τῷ παρελθόντι τῆς νυκτός μέτρῳ
 καί ἐξήγειρας ἡμᾶς ἐκ τῶν κοιτῶν ἡμῶν

καί ἔστησας εἰς προσκύνησιν
 τοῦ τιμίου ὀνόματός Σου.
 Διό δεόμεθά σου, Κύριε·
 Δός ἡμῖν χάριν καί δύναμιν,
 ἵνα καταξιωθῶμεν ψάλλειν σοι συνετῶς
 καί προσεύχεσθαι ἀδιαλείπτως
 ἐν φόβῳ καί τρόμῳ
 τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργαζόμενοι
 διά τῆς ἀντιλήψεως τοῦ Χριστοῦ Σου.
 Μνήσθητι, Κύριε,
 καί τῶν ἐν νυκτί πρός σέ βοώντων·
 ἐπάκουσον αὐτῶν καί ἐλέησον
 καί σύντριψον ὑπό τούς πόδας αὐτῶν
 τούς ἀοράτους καί πολεμίους ἐχθρούς.
Σύ γάρ εἶ ὁ Βασιλεύς τῆς εἰρήνης
 καί σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
 καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
 καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καί αἰεὶ
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Κοντάκια τοῦ Τριωδίου

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν
 καί Τελώνου μάθωμεν
 τό ταπεινόν, ἐν στεναγμοῖς
 πρός τόν Σωτῆρα κραυγάζοντες·
 ἴλαθι, Μόνε ἡμῖν εὐδιάλλακτε.

Ἔτερον.**Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.**

Στεναγμούς προσοίσωμεν
 τελωνικούς τῷ Κυρίῳ
 καί Αὐτῷ προσπέσωμεν
 ἁμαρτωλοί ὡς Δεσπότη·
 θέλει γάρ
 τήν σωτηρίαν πάντων ἀνθρώπων·
 ἄφεσιν
 παρέχει πᾶσι μετανοοῦσι·
 δι' ἡμᾶς γάρ ἐσαρκώθη
 Θεός ὑπάρχων Πατρί συνάναρχος.

Οἶκος. Τήν Ἐδέμ Βηθλεέμ.

Εαυτούς, ἀδελφοί,
 ἅπαντες ταπεινώσωμεν·
 στεναγμοῖς, ὀδυρμοῖς
 τύψωμεν τήν συνείδησιν,
 ἵνα ἐν τῇ κρίσει τότε τῇ αἰωνία
 ἐκεῖ ὀφθῶμεν πιστοί, ἀνεύθυνοι, τυχόντες
 ἀφέσεως·
 ἐκεῖ γάρ ἐστὶν ὄντως ἡ ἄνεσις,
 ἣν ἰδεῖν ἡμᾶς νῦν ἱκετεύσωμεν·
 ἐκεῖ ὀδύνη ἀπέδρα, λύπη,
 καί οἱ ἐκ βάθους στεναγμοί,
 ἐν τῇ Ἐδέμ τῇ θαυμαστῇ,
 ἧς ὁ Χριστός Δημιουργός,
 Θεός ὑπάρχων Πατρί συνάναρχος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου

Τῆ 21^η τοῦ αὐτοῦ μηνός,

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις.

Στίχοι

*Καὶ ζῶντα Τιμόθεε καὶ τεθνηκότα,
τιμᾶ Θεὸς ζώντων σε καὶ τεθνηκότων.*

*Εἰκάδι Τιμόθεον πρώτη
κατὰ σῆμα κάλυψεν.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Εὐσταθίου, Πατριάρχου Ἀντιοχείας
τῆς μεγάλης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Γεωργίου, Ἐπισκόπου Ἀμάστριδος.

Στίχοι

*Ὁ Γεώργιος, καὶ λιπὼν τὸ σαρκίον,
πολλοῖς γεωργεῖ ψυχικὴν σωτηρίαν.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης,
Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως,
ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν,
ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

*Χριστοῦ τέθνηκας ὁ Σχολαστικὸς δύτης
καὶ τῶν μακρῶν σου νῦν*

σχολήν ἄγεις πόνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ ἅγιος Ζαχαρίας,
Πατριάρχης Ἱεροσολύμων,
ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Μακάριος εἶ καὶ θανὼν Ζαχαρία,
Ζαχαρία πρόεδρε γῆς μακαρίας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Συναξάριον τοῦ Τριωδίου

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
τῆς τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου
ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου
τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ παραβολῆς
μνεῖαν ποιούμεθα.

Φαρισαῖζων, Ἱεροῦ μακράν γίνου.
Χριστός γάρ ἐνδον, ἸϞ ταπεινούς δεκτέον.

Ο Δημιουργός τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω
Τρισάγιον μέν ὕμνον ἐκ τῶν Ἀγγέλων
Τριῶδιον δέ καὶ παρ' ἀνθρώπων δέχου.

Ταῖς τῶν ἁγίων πάντων
μεγαλουργῶν Σου πρεσβείαις,
Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβάσiai.

Ἦχος πλ. β'.

ᾠδὴ α΄.

Ως ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ
ἐν ἀβύσσῳ ἴχγυσι τὸν διώκτην Φαραῶ
καθορῶν ποντούμενον Θεῷ
ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἔβόα, ἄσωμεν.

ᾠδὴ γ΄.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς Σὺ,
Κύριε ὁ Θεός μου,
ὁ ὑψώσας τὸ κέρας
τῶν πιστῶν Σου, Ἀγαθέ
καί σπερώσας ἡμᾶς
ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας Σου.

ᾠδὴ δ΄.

Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος»,
ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς
μέλπει ἀνακράζουσα
ἐκ διανοίας καθαρᾶς,
ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

ᾠδὴ ε΄.

Τῷ θείῳ φέγγει Σου, Ἀγαθέ,
τάς τῶν ὀρθοριζόντων Σοι ψυχάς
πόθῳ καταύγασσον, δέομαι,
σέ εἰδέναι, Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν,
ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων
ἀνακαλούμενον.

ᾠδὴ στ΄.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν
ὑψουμένην καθορῶν

τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι
 τῷ εὐδίῳ λιμένι Σου προσδραμῶν
 βοῶ Σοι· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς
 τήν ζωήν μου, Πολυέλεε.

Ὦδὴ ζ΄.

Δροσοβόλον μὲν τήν κάμινον εἰργάσατο
 ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισί·
 τοὺς Χαλδαίους δέ καταφλέγον
 πρόσταγμα Θεοῦ
 τόν τύραννον ἔπεισε βοᾶν·
 Εὐλογητός εἶ, ὁ Θεός,
 ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὦδὴ η΄.

**Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
 καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.**

Εκ φλογός τοῖς Ὄσίοις
 δρόσον ἐπήγασας
 καί δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας·
 ἅπαντα γάρ ὄρᾳς, Χριστέ,
 μόνῳ τῷ βούλεσθαι·
 Σέ ὑπερυψοῦμεν
 εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

«Ἡ Τιμιωτέρα».

Ὦδὴ θ΄.

Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον,
 Ὅν οὐ τολμᾷ ἀγγέλων
 ἀτενίσαι τά τάγματα·
 διά Σοῦ δέ, Πάναγνε,
 ώραθῃ βροτοῖς

Λόγος σεσαρκωμένος·
 Ὃν μεγαλύνοντες
 σύν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς
 Σέ μακαρίζομεν.

**Μικρά Συναπτή
 καί**

Εὐχή ἰα' τοῦ Ὁρθρου

Ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ τάς νοεράς καί λογικάς
 ὑποστησάμενος δυνάμεις τῷ σῶ θελήματι,
 σοῦ δεόμεθα καί σέ ἱκετεύομεν·
 πρόσδεξαι καί ἡμῶν
 μετὰ τῶν κτισμάτων σου πάντων,
 τήν κατά δύναμιν δοξολογίαν
 καί ταῖς πλουσίαις τῆς σῆς ἀγαθότητος
 ἀντάμειψαι δωρεαῖς·
 ὅτι σοί κάμπτει πᾶν γόνυ ἐπουρανίων
 καί ἐπιγείων καί καταχθονίων
 καί πᾶσα πνοή καί κτίσις ὑμνεῖ
 τήν ἀκατάληπτον σου δόξαν·
 μόνος γάρ εἶ Θεός ἀληθινός καί πολυέλεος.

Ὅτι σέ αἰνοῦσι
 πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν
 καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπουσι,
 τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
 καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καί ἀεὶ
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Προαναφώνησις τοῦ Ἐξαποστειλαρίου

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν. (γ')

Υψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν
καί προσκυνεῖτε
τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὅτι ἅγιός ἐστι.

Ἐξαποστειλᾶριον ἐωθινόν δ'

Ταῖς ἀρεταῖς ἀστράψαντες,
ἴδωμεν ἐπιστάντας
ἐν ζωηφόρῳ μνήματι
ἄνδρας ἐν ἀστραπτούσαις
ἐσθήσεσι μυροφόροις
κλινούσαις εἰς γῆν ὄψιν·
τοῦ οὐρανοῦ δεσπόζοντος
ἐγερσιν διδαχθῶμεν
καί πρὸς ζωὴν
ἐν μνημείῳ δράμωμεν σὺν τῷ Πέτρῳ
καί τό πραχθέν θαυμάσαντες
μείνωμεν Χριστόν βλέψαι.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Τριωδίου

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Υψηγορίαν φύγωμεν
Φαρισαίου κακίστην,
ταπείνωσιν δέ μάθωμεν
τοῦ Τελώνου ἀρίστην,
ἵν' ὑψωθῶμεν βοῶντες

τῷ Θεῷ σύν ἐκείνῳ·
 ἰλάσθητι τοῖς δούλοις Σου
 ὁ τεχνθεὶς ἐκ Παρθένου,
 Χριστέ Σωτήρ,
 ἐκουσίως καὶ Σταυρόν ὑπομείνας
 συνήγειρας τόν κόσμον Σου
 δεϊκῆ δυναστεία.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο ποιητής τῆς κτίσεως
 καί Θεός τῶν ἀπάντων,
 σάρκα βροτεῖαν ἔλαβεν
 ἐξ ἀχράντου γαστρός Σου,
 πανύμνητε Θεοτόκε
 καί φθαρεῖσάν μου φύσιν
 ὄλην ἀνεκαινούργησε,
 πάλιν ὡς πρό τοῦ τόκου
 καταλιπών
 μετά τόκον· ὄθεν πίστει Σε πάντες
 ἀνευφημοῦντες κράζομεν·
 Χαῖρε, δόξα τοῦ κόσμου.

ΑΙΝΟΙ

ΟΙ ΨΑΛΜΟΙ ΤΩΝ ΑΙΝΩΝ 148-150:

Τό κορυφώμα τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου

Ψαλμός ρμη' 148

Πᾶσα πνοή
 αἰνεσάτω τόν Κύριον. (Ψαλ. 150,6)

1 Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν,
 αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Σοί πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Ἵμνεῖτε ἀπ' τούς οὐρανοὺς
οἱ ἄγγελοι τόν Κύριο
ἐσεῖς πού βρίσκεστε ψηλά
στά πιό μεγάλα ὕψη.

2 **Αἰνεῖτε αὐτόν,**

πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ·
αἰνεῖτε αὐτόν,

πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ.

Σοί πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Ἵμνεῖτε Τον οἱ Ἄγγελοι,
ὅλες οἱ στρατιές Του
Σέ Σένα, Κύριε, τό Θεό,
δίκαια πρόπον ὕμνοι.

Στιχηρά

Τά τέσσερα ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου

1

Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἔγγραπτον·
δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ.

Ο Σταυρόν ὑπομείνας καί θάνατον
καί ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
παντοδύναμε Κύριε,
δοξάζομέν Σου τήν Ἀνάστασιν.

2

Αἰνεῖτε τόν Θεόν ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν στερώματι τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ·

Εν τῷ Σταυρῷ Σου, Χριστέ,

τῆς ἀρχαίας κατάρας
 ἠλευθέρωσας ἡμᾶς
 καί ἐν τῷ θανάτῳ Σου
 τόν τήν φύσιν ἡμῶν τυρρανήσαντα
 διάβολον κατήργησας·
 ἐν δέ τῇ Ἐγέρσει Σου
 χαρᾶς τά πάντα ἐπλήρωσας
 διό βοῶμέν Σοι·
 Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
 Κύριε, δόξα Σοι.

3

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐπί ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ,
 αἰνεῖτε Αὐτόν κατά τό πλῆθος
 τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.*

Τῷ Σῶ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ,
 ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπί τήν ἀλήθειάν Σου
 καί ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ·
 ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
 ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ,
 ἐκτείνας τήν χειρά Σου,
 φιλάνθρωπε Κύριε,
 τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων Σου.

4

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καί κιθάρα·*

Τῶν πατρικῶν Σου κόλπων
 μή χωρισθεῖς, Μονογενές
 Λόγε τοῦ Θεοῦ,
 ἦλθες ἐπί γῆς διά φιλανθρωπίαν,
 ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως·

καί Σταυρόν καί θάνατον
 ὑπέμεινας σαρκί
 ὁ ἀπαθής τῇ Θεότητι·
 ἀναστάς δέ ἐκ νεκρῶν
 ἀθανασίαν παρέσχες
 τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων
 ὡς μόνος παντοδύναμος.

Τοῦ Τριωδίου δ'.

Ἦχος α'.

5.

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῶ,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καί ὄργάνῳ·

Ἡ Ἐκκλησία ἀφυπνίζει καί ὁδηγεῖ τόν
 ἄνθρωπο στήν ταπείνωση καί τήν μετάνοια.

Τό ἴδιο τροπάριο ψάλλεται καί στόν
 Ἑσπερινό.

Μή προσευξώμεθα

φαιρισαϊκῶς, ἀδελφοί·

Ἄς μήν προσευχηθοῦμε σάν τόν Φαρισαῖο,
 ἀδελφοί,

ὁ γάρ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται·

γιατί αὐτός πού προσπαθεῖ νά ἀνυψώσῃ
 τόν ἑαυτό του θά ταπεινωθῇ.

ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ,

τελωνικῶς

Ἄς ταπεινωθοῦμε μπροστά στό Θεό σάν
 τόν Τελώνη

διά νηστείας, κράζοντες·

νηστεύοντας καί παρακαλῶντας·

Ἰλάσθητι ἡμῖν, ὁ Θεός,
τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Συγχώρησέ μας, Κύριε, τούς ἁμαρτωλούς.

6.

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις εὐήχοις,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ.

5

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.

6

Καυχησιολογία καί σιωπή. Ἄς ἐλέγξωμε
τούς ἑαυτούς μας· τί εἶναι ἐκεῖνο πού μᾶς κινεῖ
κάθε φορά; Ἡ ἐπίδειξη ἢ ἡ μετάνοια;

Τό ἴδιο τροπάριο ψάλλεται καί στόν
Ἑσπερινό.

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος

Ὁ Φαρισαῖος νικημένος ἀπό κενοδοξία
καί Τελώνης τῇ μετάνοιά κλινόμενος
καί ὁ Τελώνης σκυμμένος ἀπό μετάνοια
προσηλθόν Σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη·

ἦλθαν σέ Σένα, Κύριε, τόν μόνο Δεσπότη.
ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμενος

Μά ὁ πρῶτος ἐπειδή καυχήθηκε
ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν,

στερήθηκε τά ἀγαθά τῆς Βασιλείας Σου.

ὁ δέ μή φθεγξάμενος

Ἐνῶ ὁ δεύτερος μέ τή σιωπή του
ἠξιώθη τῶν δωρεῶν·

ἠξιώθηκε νά λάβῃ τίς δωρεές Σου.

ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς

Σ' αὐτούς τούς στεναγμούς τοῦ Τελώνη
στήριξόν με, Χριστέ ὁ Θεός,

στήριξε κι ἐμένα Θεέ μου, Χριστέ,

ὡς φιλάνθρωπος.

πού εἶσαι φιλάνθρωπος.

7.

Ἦχος γ΄.

Ἀνάστηδι, Κύριε, ὁ Θεός μου,
 ὑψωθήτω ἡ χεὶρ Σου,
 μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήντων Σου εἰς τέλος.

Τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου
 τό διάφορον ἐπιγνοῦσα, ψυχὴ μου,
 τοῦ μὲν μίσησον
 τὴν ὑπερήφανον φωνήν,
 τοῦ δέ ζήλωσον
 τὴν εὐκατάνυκτον εὐχὴν
 καὶ βόησον·
 ὁ Θεός ἰλάσθητι μοι τῷ ἁμαρτωλῷ
 καὶ ἐλέησόν με.

8.

Ἐξομολογήσομαί Σοι, Κύριε,
 ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου,
 διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά Σου.

Τοῦ Φαρισαίου τὴν μέγалаυχον φωνήν,
 πιστοί, μισήσαντες,
 τοῦ δέ Τελώνου
 τὴν εὐκατάνυκτον εὐχὴν ζηλώσαντες
 μὴ τὰ ὑψηλά φρονῶμεν,
 ἀλλ' ἐαυτοὺς ταπεινοῦντες
 ἐν κατανύξει κράζωμεν·
 Ὁ Θεός
 ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ταῖς ἐξ ἔργων καυχήσεσι
 Φαρισαῖον δικαιοῦντα ἑαυτὸν
 κατέκρινας, Κύριε,
 καὶ Τελώνην μετριοπαθήσαντα
 καὶ στεναγμοῖς ἰλασμόν αἰτούμενον
 ἐδικαίωσας·
 οὐ γάρ προσίεσαι
 τοὺς μεγαλόφρονας λογισμούς
 καὶ τὰς συντετριμμένας καρδίας
 οὐκ ἐξουθενεῖς·
 διό καὶ ἡμεῖς
 Σοὶ προσπίπτομεν ἐν ταπεινώσει
 τῷ παθόντι δι' ἡμᾶς·
 παράσχου τὴν ἄφεσιν καὶ τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον**Ἦχος ε΄**

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις,
 Θεοτόκε Παρθένε·
 διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος
 ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται,
 ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται,
 ἡ κατάρρα νενέκρωται,
 ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται,
 ὁ θάνατος τεθανάτωται
 καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν·
 διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν·
 Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη
«Ύμνος ἑωθινός.»

Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τό φῶς.
Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καί ἐπί γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε,
προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε,
εὐχαριστοῦμέν σοι,
διά τήν μεγάλην σου δόξαν.

Κύριε, Βασιλεῦ, ἐπουράνιε,
Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ·
Κύριε Υἱέ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ
καί Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ,
ὁ Υἱός τοῦ Πατρός,
ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου,

Πρόσδεξαι τήν δέησιν ἡμῶν.

Ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι σύ εἶ μόνος ἅγιος,

σύ εἶ μόνος Κύριος,

Ἰησοῦς Χριστός,

εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογῆσω σε
καί αἰνέσω τό ὄνομά σου εἰς τόν αἰῶνα
καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ,
ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν
καί αἰνετόν καί δεδοξασμένον
τό ὄνομά σου
εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τό ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς,
καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπί σέ.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
διδάξόν με τά δικαιώματά σου. (γ)

Κύριε, καταφυγή ἐγενήθης ἡμῖν
ἐν γενεᾷ καί γενεᾷ.

Ἐγώ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με·
ἴασαι τήν ψυχήν μου, ὅτι ἤμαρτόν σοι.

Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον·
διδάξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου,
ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρά σοί πηγὴ ζωῆς·
ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τό ἔλεός σου
τοῖς γινώσκουσί σε.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός,
ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (γ)

Δόξα.

Καί νῦν.

Ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἄγιος ὁ Θεός.

Ἄγιος ἰσχυρός.

Ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ'.

Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ γέγονεν.
ἄσωμεν τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου
καί ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς ἡμῶν·
καθελών γάρ τῷ θανάτῳ τόν θάνατον,
τό νίκος ἔδωκεν ἡμῖν καί τό μέγα ἔλεος.

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΩΝ

Ἱερουργία τοῦ Μυστηρίου
τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου.

Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός
καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

1

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

2

Υπέρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης

καί τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

3

Υπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου,
εὐσταθείας
τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν
καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

4

Υπέρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου
καί τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαθείας
καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

5

Υπέρ τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων
Χριστιανῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

6

Υπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...),
τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου,
τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας,
παντός τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

7

Υπέρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἐδνου, πάσης Ἀρχῆς καί Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καί ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

8

Υπέρ τῆς πόλεως ταύτης, (ἡ Ἐνορίας, ἡ Ἱερᾶς Μονῆς) πάσης πόλεως καί χώρας καί τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

9

Υπέρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καί καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

10

Υπέρ πλεόντων, [ἱπταμένων], ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καί τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

11

Υπέρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς
ἀπό πάσης θλίψεως,
ὀργῆς, κινδύνου καί ἀνάγκης,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

12

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας,

Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς
μετά πάντων τῶν Ἁγίων
μνημονεύσαντες,
ἑαυτούς καί ἀλλήλους
καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν
Χριστῷ, τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
Οὐ τό κράτος ἀνείκαστον
καί ἡ δόξα ἀκατάληπτος,
Οὐ τό ἔλεος ἀμέτρητον

καί ἡ φιλανθρωπία ἄφατος,
 Αὐτός, Δέσποτα,
 κατά τήν εὐσπλαγγνίαν Σου
 ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς
 καί ἐπί τόν ἅγιον οἶκον τοῦτον
 καί ποιήσον μεθ' ἡμῶν
 καί τῶν συνευχομένων ἡμῖν
 πλούσια τά ἐλέη Σου
 καί τούς οἰκτιρισμούς Σου,

Ὅτι πρέπει Σοι
 πᾶσα δόξα, τιμή καί προσκύνησις,
 τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
 καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
 νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἀντίφωνον Α΄. Ψαλμός 44.

Ἐξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Ἡ γλῶσσά μου κάλαμος
 γραμματέως ὀξυγράφου.

Ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί Σου.

Διά τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεός εἰς τόν αἰῶνα.

Δόξα. Καί νῦν.

ΠΡΩΤΗ ΜΙΚΡΑ ΣΥΝΑΠΤΗ

Ἐτι καί ἔτι ἐν εἰρήνῃ,
 τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας,

Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς
μετά πάντων τῶν Ἁγίων
μνημονεύσαντες,
ἑαυτούς καί ἀλλήλους
καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν
Χριστῷ, τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
σῶσον τόν λαόν Σου
καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν Σου,
τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Σου φύλαξον,
ἀγίασον τοὺς ἀγαπῶντας
τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Σου,
Σύ αὐτούς ἀντιδόξασον
τῇ θεϊκῇ Σου δυνάμει
καί μή ἐγκαταλίπης ἡμᾶς,
τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ Σέ,

Ὅτι Σόν τό κράτος

καί Σοῦ ἐστίν ἡ Βασιλεία
καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα
τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ
καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
νῦν καί αἰεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἀντίφωνον Β΄.

Περίζωσαι τήν ῥομφαίαν Σου
ἐπί τόν μηρόν Σου Δυνατέ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἐν ἀγκάλαις
τοῦ Δικαίου Συμεών βασταχθεῖς,
ψάλλοντάς Σοι, Ἀλληλούϊα.

Καί ἔντεινε καί κατευοδοῦ καί βασιλευε.

Τά βέλη σου ἠκονημένα, Δυνατέ
λαοί ὑποκάτω Σου πεσοῦνται.

Ράβδος εὐδύτητος, ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας Σου

Δόξα. Καί νῦν.

Ο Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ
ἀθάνατος ὑπάρχων
καί καταδεξάμενος
διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν
σαρκωθῆναι
ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας
ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας,

σταυρωθεῖς τε, Χριστέ, ὁ Θεός,
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος
συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
σῶσον ἡμᾶς.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΙΚΡΑ ΣΥΝΑΠΤΗ

Ἔτι καὶ ἔτι
ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,

Ἦπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς
μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες
ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους
καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν
Χριστῷ, τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Ὁτὰς κοινὰς ταύτας
καὶ συμφώνους ἡμῖν
χαρισάμενος προσευχάς,

ὁ καὶ δυσὶ καὶ τρισὶ
 συμφωνοῦσιν ἐπὶ τῷ ὀνοματί Σου
 τάς αἰτήσεις παρέχειν ἐπαγγειλάμενος,
 Αὐτός καὶ νῦν
 τῶν δούλων Σου τά αἰτήματα
 πρὸς τό συμφέρον πλήρωσον
 χορηγῶν ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι
 τήν ἐπίγνωσιν τῆς Σῆς ἀληθείας
 καὶ ἐν τῷ μέλλοντι
 ζωὴν αἰώνιον χαριζόμενος,

Ὅτι ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος Θεός
 ὑπάρχεις
 καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
 καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καὶ αἰεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἀντίφωνον Γ΄.

Τό ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον

ᾠχος δ΄

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα
 ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι
 αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι
 καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν
 ἀπορρίψασαι,
 τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον·

Ἐσχύλευται ὁ θάνατος,
 ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός,
 δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Εὐχή τῆς Εἰσόδου

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἄς παρακαλέσωμε τόν Κύριο!

Κύριε, ἐλέησον.

Κύριε, δέξου τήν παράκλησή μας
 καί ἱκανοποίησε τό αἴτημά μας!

Δέσποτα Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ καταστήσας ἐν οὐρανοῖς τάγματα
 καί στρατιάς Ἀγγέλων καί Ἀρχαγγέλων
 εἰς λειτουργίαν τῆς Σῆς δόξης,

Δέσποτα Κύριε Θεέ μας, πού ἔχεις
 ἐγκαταστήσει στούς οὐρανούς τάξεις
 καί στρατείες Ἀγγέλων καί
 Ἀρχαγγέλων, γιά νά ὑπηρετοῦν μέ
 εὐλάβεια τή δόξα Σου,

ποίησον σύν τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν
 εἴσοδον ἀγίων ἀγγέλων γενέσθαι
 συλλειτουργούντων ἡμῖν
 καί συνδοξολογούντων
 τήν Σὴν ἀγαθότητα,

κάνε καί τώρα, καθώς μπαίνομε μέσα
 στόν ἅγιο Ναό Σου, γιά νά λατρέψωμε
 τή δόξα Σου, νά μποῦν μαζί μας ἅγιοι
 Ἄγγελοι πού θά συλλειτουργήσουν
 μαζί μας καί θά δοξολογήσωμε μαζί
 τήν ἀγαθότητά Σου.

Ὅτι πρέπει Σοι
 πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις,
 τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
 καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
 νῦν καὶ αἰεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Γιατί Ἐσένα πρέπει ὅλοι νά δοξάζωμε,
 νά τιμοῦμε καὶ νά προσκυνοῦμε: τόν
 Πατέρα, τόν Υἱό καὶ τό Πνεῦμα τό
 Ἅγιο τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς
 ἀτέλειωτους αἰῶνες.

Ἄμήν.

Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος
 τῶν Ἁγίων Σου
 πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἄμήν.

Εἰσοδικόν. (Ψ. 97,2)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν...

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ,
 ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν
 ψάλλοντάς Σοι, Ἀλληλούϊα.

Ἀπολυτίκια

Τό ἀναστάσιμον πάλιν
Τό φαιδρόν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα...
Τά ἀπολυτίκια τοῦ ναοῦ

Κοντάκιον τοῦ Τριωδίου**Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.**

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν
καί Τελώνου μάθωμεν
τό ταπεινόν, ἐν στεναγμοῖς
πρός τόν Σωτῆρα κραυγάζοντες·
ἰλαδι, Μόνε ἡμῖν εὐδιάλλακτε.

Ἔτερον.**Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.**

Στεναγμούς προσοίσωμεν
τελωνικούς τῷ Κυρίῳ
καί Αὐτῷ προσπέσωμεν
ἁμαρτωλοί ὡς Δеспότη·
θέλει γάρ
τήν σωτηρίαν πάντων ἀνθρώπων·
ἄφεςιν
παρέχει πᾶσι μετανοοῦσι·
δι' ἡμᾶς γάρ ἐσαρκώθη
Θεός ὑπάρχων Πατρί συνάναρχος.

Ο ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ**Τ**οῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**Κ**ύριε, ἐλέησον.

Θεός, ὁ Ἅγιος,
ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος,
ὁ τρισαγίῳ φωνῇ
ὑπό τῶν Σεραφείμ ἀννυμνούμενος
καί ὑπό τῶν Χερουβείμ

δοξολογούμενος
καί ὑπό πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως
προσκυνούμενος·
ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος
εἰς τό εἶναι παραγαγών τά
σύμπαντα·
ὁ κτίσας τόν ἄνθρωπον
κατ' εἰκόνα Σήν καί ὁμοίωσιν
καί παντί Σου χαρίσματι
κατακοσμήσας·
ὁ διδούς αἰτοῦντι
σοφίαν καί σύνεσιν
καί μή παρορῶν ἁμαρτάνοντα,
ἀλλά θέμενος ἐπί σωτηρία
μετάνοιαν·
ὁ καταξιώσας ἡμᾶς,
τούς ταπεινούς καί ἀναξίους
δούλους Σου
καί ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
στῆναι κατενώπιον τῆς δόξης
τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου
καί τήν ὀφειλομένην Σοι
προσκύνησιν
καί δοξολογίαν προσάγειν·
Αὐτός, Δέσποτα,
πρόσδεξαι καί ἐκ στόματος ἡμῶν
τῶν ἁμαρτωλῶν

τόν τρισάγιον ὕμνον
καί ἐπίσκεψαι ἡμᾶς
ἐν τῇ χρηστότητί Σου.
Συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα,
ἐκούσιόν τε καί ἀκούσιον·
ἀγίασον ἡμῶν τάς ψυχάς
καί τά σώματα
καί δός ἡμῖν
ἐν ὁσιότητι λατρεύειν Σοι
πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν,
πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου
καί πάντων τῶν Ἁγίων,
τῶν ἀπ' αἰῶνός Σοι εὐαρεστησάντων,
Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν
καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καί αἰεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἁγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός,
ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. ...

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Θεός, Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν!

Εὐλογημένος εἶ,
ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου,
ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ,
πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Δύναμις.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός,
ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Β' Τιμόθεον 3,10-15

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΣΤΟΝ ΤΙΜΟΘΕΟ. ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ.

Ἡ περικοπή εἶναι μιά παράλληλη πρὸς τὴν παραβολή τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ἀποστολική διδαχή, κατάλληλη γιὰ τὴν ἔναρξη καὶ τὸν κατηχητικό στόχο τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου.

Ἀπὸ τῆ φυλακῆ τῆς Ρώμης ὁ Παῦλος γράφει στὸν Τιμόθεο ὁδηγίες γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διακονία του. Ὑπόδειγμα τοῦ δίδει τό δικό του προσωπικό παράδειγμα, τό ὁποῖον ὁ Τιμόθεος ἔχει γνωρίσει κατὰ τὰ χρόνια τῆς θητείας του στήν ἀποστολική ομάδα τοῦ Παύλου. Οὐσιαστικά τοῦ προσφέρει ἓνα ζωντανό

παράδειγμα πνευματικής ζωής, ένα πνευματικό καθρέφτη για να ἐλέγχει τὸν ἑαυτό του.

«Μέ γνωρίζεις καί βλέπεις πώς ἡ ζωὴ τοῦ ἀποστόλου εἶναι μαρτυρική.» Ἔτσι θά ᾿ναι καί ἡ δική σου ἂν θέλῃς νά ὑπηρετῆς καί νά λατρεύῃς τὸ Θεό. Μή ζηλεύεις τούς πονηρούς πού προσδεύουν κατά κόσμον. Μείνε πιστός σ' αὐτά πού σοῦ δίδαξα, ξέροντας ποιός εἶμαι ἐγώ πού σ' τὰ δίδαξα. Τά ἱερά γράμματα, οἱ λόγοι τῆς Ἁγίας Γραφῆς μποροῦν νά σέ κάνουν σοφό καί νά σέ σώσουν, ἂν ἔχῃς πίστη στό Χριστό. Ἡ περικοπή συγγενεύει καί ὑπενθυμίζει τούς δύο δρόμους τῆς ζωῆς τοῦ Ψαλμοῦ 1.

Προκείμενον

Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμός 75.

Εὐξασθε καί ἀπόδοτε
Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρός Τιμόθεον Β' Ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα.

Τέκνον Τιμόθεε,

Παιδί μου Τιμόθεε,

10 παρηκολούθηκάς μου
τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ,
τῇ προθέσει,

ἀκολουθῶντας με στό ἀποστολικό ἔργο μου, εἶδες καί ἔμαθες κοντά μου τί

διδάσκω, πῶς συμπεριφέρομαι, ποιές
εἶναι οἱ βαθύτερες προθέσεις μου.

τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ,
τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ,

11 τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν,

Εἶδες τὴν πίστη μου,

τὴ μακροθυμίᾳ,

τὴν ἀγάπη, τὴν ὑπομονή,

τούς διωγμούς, τὰ παθήματα,

οἷά μοι ἐγένετο

ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις.

στά ὅσα ἔπαθα στήν Ἀντιόχεια, στό

Ἰκόνιο, στά Λύστρα.

Οἷους διωγμούς ὑπήνεγκα

καί ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος.

Τί διωγμούς ὑπέφερα κι ἀπ' ὅλα μέ

γλίτωσε ὁ Κύριος.

12 Καί πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν

ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται:

Καί ὅλοι ὅσοι θέλουν νά ζήσουν ὅπως

ἀπαιτεῖ ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ

σεβόμενοι τόν Θεό, ἀφοῦ ἐγνώρισαν τόν

Ἰησοῦ Χριστό καί ἐνώθησαν μαζί Του,

θά ἀντιμετωπίσουν διωγμούς.

13 πονηροί δέ ἄνθρωποι καί γόητες

προκόψουσιν ἐπί τό χειρόν,

πλανῶντες καί πλανώμενοι.

Ἄνθρωποι ὅμως πονηροί καί ἀπατεῶνες

θά προκόβουν στό χειρότερο,

παρασύροντας στήν πλάνη καί ἄλλους

καί πλανώμενοι κι οἱ ἴδιοι
 παρασυρμένοι ἀπό ἄλλους.

- 14 **Σύ δέ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καί ἐπιστώθης,**
 εἰδώς παρά τίνος ἔμαθες,
 Ἐσύ ὅμως νά μένης σταθερός σ' αὐτά
 πού ἔμαθες καί γιά τά ὁποῖα πείστηκες,
 γνωρίζοντας ἀπό ποιόν τά ἔμαθες
- 15 **καί ὅτι ἀπό βρέφους**
 τά ἱερά γράμματα οἶδας,
 τά δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν
 καί ὅτι ἀπό τήν παιδική σου ἡλικία
 γνωρίζεις τά ἱερά Βιβλία τά ὁποῖα
 μποροῦν νά σέ κάνουν σοφό καί νά σέ
 ὀδηγήσουν στή σωτηρία
 διά πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
 μέ τήν πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμός 94.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.
 ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι ἡμῶν.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Προφθάσωμεν τό πρόσωπον Αὐτοῦ
 ἐν ἐξομολογήσει
 καί ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν Αὐτῷ.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ὅτι Θεός μέγας Κύριος
 καί βασιλεύς μέγας ἐπί πᾶσαν τήν γῆν

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Οτι Αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα
καὶ Αὐτός ἐποίησεν αὐτήν
καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες Αὐτοῦ ἔπλασαν.
Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα.

Ἡ Εὐχὴ τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν,
φιλάνθρωπε Δέσποτα,
τό τῆς Σῆς Θεογνωσίας
ἀκήρατον φῶς
Λάμψε μέσα στὶς καρδιές μας,
Δέσποτα φιλάνθρωπε,
τῆς Θεογνωσίας Σου τό καθαρό φῶς
καὶ τοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν ὀφθαλμούς
διάνοιξον
εἰς τὴν τῶν εὐαγγελικῶν Σου
κηρυγμάτων κατανόησιν.
κι ἄνοιξε διάπλατα τοῦ νοῦ μας τὰ μάτια,
γιά νά κατανοήσωμε τὰ εὐαγγελικά
Σου κηρύγματα.

Ἐνθες ἡμῖν
καὶ τόν τῶν μακαρίων Σου ἐντολῶν φόβον,
ἵνα, τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας
πάσας καταπατήσαντες
πνευματικὴν πολιτείαν μετέλθωμεν,
πάντα τὰ πρὸς εὐαρέστησιν τὴν Σῆν
καὶ φρονοῦντες καὶ πράττοντες.
Φύτεψε μέσα μας ἀκόμη
τό φόβο τῶν θείων Σου ἐντολῶν,
ὥστε ὅλες τίς σαρκικὲς ἐπιθυμίες

νά καταπατήσωμε,
 γιά νά ζήσωμε ζωή πνευματική,
 καί ὅλα ὅσα εὐχαριστοῦν Ἐσένα
 νά φρονοῦμε καί νά πράττωμε.

Σύ γάρ εἶ ὁ φωτισμός
 τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν,
 Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
 καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν
 σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρὶ
 καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ
 καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
 νῦν καί αἰεὶ
 καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Γιατί Ἐσύ ἴσαι πού φωτίζεις
 τὰ σώματα καί τίς ψυχές μας,
 Θεέ μας Χριστέ,
 καί σέ Σένα ἀναφέρουμε τή δόξα,
 καθὼς καί στόν Πατέρα Σου τόν ἀναρχο
 καί στό συνἀναρχο καί συναἰδιο
 καί ζωοποιό Σου Πνεῦμα,
 τώρα καί πάντοτε
 καί στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΣΤ΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ
Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν, 18,10-14.

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ
 «Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ
 ΤΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Ἡ σημερινή Κυριακή, μέ τήν ὁποίαν

ανοίγει» τό Τριώδιο, «μαῶς προβάλλει νά μελετήσωμε τήν παραβολή τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου. Μέ τήν παραβολή αὐτή μαῶς εἰσάγει στό δυσκολώτερο πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζομε ὅλοι: πῶς θά ἐλέγξωμε καί θά διορθώσωμε τήν ἐξωτερική συμπεριφορά μας, καί κυρίως πῶς θά διερευνήσωμε τά ἀπροσπέλαστα βάθη τοῦ κέντρου τῆς ὑπάρξεώς μας, ἀπό τήν ὁποίαν ἐκπηγάξει ἡ ἐξωτερική μας συμπεριφορά.

Ἡ ἐξέταση τῆς ἐξωτερικῆς συμπεριφορᾶς μας καί κυρίως ἡ διερεύνηση τῆς βαθύτερης οὐσίας, τοῦ κέντρου τῆς ὑπάρξεώς μας, εἶναι πολύ βασική καί δύσκολη προσωπική πνευματική ἐργασία. Ἀπαιτεῖ δυνατό ἐσωτερικό μάτι, πού νά ἔχη τή δύναμη νά ἀντικρύσῃ τήν ἀσχήμια τοῦ ἐσωτερικοῦ, τοῦ πραγματικοῦ ἑαυτοῦ μας καί τήν ταπείνωσιν νά παραδεχτῆ τήν πληγή, ὅτι αὐτό εἶμαι, γιά νά φροντίσῃ νά ἀλλάξῃ καί νά γίνῃ καλύτερος καί ὁμορφώτερος. Καλούμεθα λοιπόν νά ἐλέγξωμε καί νά κατανοήσωμε τό τί εἴμαστε στήν πραγματικότητα: ἀληθινοί καί γνήσιοι ἢ ψεύτικοι καί κίβδηλοι.

Ἄς θυμηθοῦμε τό κορύφωμα αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Φαρισαϊσμοῦ καί τῆς ὑποκρισίας, ὅπως ἐκφράστηκε ἀπό τά πρόσωπα τῆς ἰουδαϊκῆς ἡγεσίας, ἡ ὁποία τε-

λικά ἔφτασε στό σημεῖο νά διαπράξῃ τό μεγαλύτερο ἔγκλημα στήν ἱστορία, νά - σταυρώσῃ τό Δημιουργό καί Εὐεργέτη τοῦ κόσμου.

Οἱ ἄνθρωποι συνήθως δέν ξέρουν τί κάνουν. Γι' αὐτό ὁ Χριστός παρεκάλεσε τόν Πατέρα Του ἀπό τό ὕψος τοῦ σταυροῦ: «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἶδασι τί ποι- οῦσι.»

Ἄς ἐλέγξουμε λοιπόν κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ πανσόφου καί παντεπόπτη Θεοῦ καί Πλάστη μας, ὁ Ὅποιος μᾶς ἀγαπᾷ ὡς Πατέρας στοργῆς καί γνωρίζει καλά τά κρυπτά βάθη τῆς καρδιάς μας, πόσο εἴμαστε οὐσιαστικά καλοί ἄνθρωποι, καλά παιδιὰ Του, ἢ παραμένουμε πονηροί, ὑποκριτές καί φαρισαῖοι.

Γιά νά μᾶς βοηθήσῃ νά κατανοήσουμε τήν κατάστασή μας καί νά προσπαθήσουμε νά διορθωθοῦμε, ἡ Ἐκκλησία μᾶς προβάλλει ἀπό τό Εὐαγγέλιο, στήν ἀρχή τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου, δύο ἐκφραστικές εἰκόνες: Τήν εἰκόνα τοῦ ἀλαζόνα Φαρισαίου, ὁ ὁποῖος προσεύχεται μέ ὑπερηφάνεια, ἀλλά χωρίς ἀποτέλεσμα καί τήν εἰκόνα τοῦ ταπεινοῦ καί καταφρονημένου Τελώνη, ὁ ὁποῖος προσεύχεται μέ ἀληθινή ταπείνωση καί συντριβή καρδιάς καί δικαιώνεται ἀπό τό Θεό.

Ἡ στάση τοῦ Φαρισαίου ἐκφράζει μιὰ ἀπρέπεια πρὸς δύο κατευθύνσεις. Περιφρονεῖ ταυτόχρονα τόσο τὸν Θεό πρὸς τὸν Ὅποῖον προσεύχεται καὶ τὸν Ὅποῖον ἀγνοεῖ μέ τὴν πνευματικὴ τύφλωση πού ἔχει. Περιφρονεῖ ὡστόσο ταυτόχρονα καὶ τὸν ἄνθρωπο πού βρίσκεται δίπλα του, ὁ ὁποῖος συντριβεται ἀπὸ τό βάρος τῆς ἁμαρτίας του καὶ καταφεύγει στό Θεό μέ ταπεινωση.

Ἐμεῖς πρέπει ν' ἀποφύγωμε τὴν ἀλαζονικὴν στάση τοῦ Φαρισαίου καὶ νὰ μιμηθοῦμε τό ὑπόδειγμα τῆς ταπεινώσεως καὶ συντριβῆς τοῦ Τελώνη.

Ἄν περιοριστοῦμε μόνο στό ἐξωτερικό καθῆκον τῆς ἀλαζονικῆς προσευχῆς καὶ τοῦ τυπικοῦ ἐκκλησιασμοῦ, εἴμαστε σάν τὸν Φαρισαῖο. Ἄν ὅμως καταφύγωμε στό Θεό, συγκλονισμένοι ἀπὸ εἰλικρινῆ μετάνοια καὶ Τόν παρακαλέσωμε ταπεινά, μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἴδιος, ὅτι θά μᾶς λυπηθῆ καὶ θά μᾶς ἐλεήσῃ, ὅπως ἐδικαίωσε τὸν Τελώνη τῆς παραβολῆς.

10 **Εἶπεν ὁ Κύριος**

τὴν παραβολὴν ταύτην·

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν παραβολή αὐτή:

ἄνθρωποι δύο

ἀνέβησαν εἰς τό ἱερόν προσεύξασθαι·

ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος Τελώνης.

Δυό ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στό ναό γιά νά προσευχηθοῦν· ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος καί ὁ ἄλλος Τελώνης.

11 Ὁ Φαρισαῖος σταθεῖς πρός ἑαυτόν
ταῦτα προσηύχετο·

Ὁ Φαρισαῖος ἀπομονώθηκε ἀπό τούς
ἄλλους ἐγωϊστικά κι ἔκανε τήν ἐξῆς
προσευχή:

Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ Σοι,
ὅτι οὐκ εἰμί

ὥσπερ οἱ λοιποί τῶν ἀνθρώπων,
ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί,
ἤ καί ὡς οὗτος ὁ Τελώνης.

Θεέ μου Σ' εὐχαριστῶ, πού δέν εἶμαι
σάν τούς ἄλλους ἀνθρώπους, πού εἶναι
ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἤ καί σάν
αὐτόν ἐδῶ τόν Τελώνη.

12 Νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου,
ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Ἐγώ νηστεύω δυό φορές τήν ἐβδομάδα
καί προσφέρω στό ναό τό ἓνα δέκατο
ἀπ' ὅλα ὅσα ἀποκτῶ.

13 Καί ὁ Τελώνης μακρόθεν ἐστώς,
οὐκ ἤθελεν οὐδέ τούς ὀφθαλμούς
εἰς τόν οὐρανόν ἐπάραι,

Ὁ Τελώνης ἀντίθετα στεκόταν πολύ
πίσω καί δέν τολμοῦσε οὔτε τά μάτια
του νά σηκώσει στόν οὐρανό,

ἀλλ' ἔτυπτε τό στῆθος αὐτοῦ, λέγων
ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι
τῷ ἁμαρτωλῷ.

ἀλλά χτυποῦσε τό στῆθος του κι ἔλεγε·
Θεέ μου, σπλαγχνίσου με τόν
ἁμαρτωλό.

14 Λέγω ὑμῖν,
κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος
εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος.

Σᾶς βεβαιώνω, ὅτι αὐτός γύρισε στό
σπίτι του δικαιωμένος καί
συμφιλιωμένος μέ τό Θεό, καί ὄχι ὁ
ἄλλος.

Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν,
ταπεινωθήσεται·

ὁ δέ ταπεινῶν ἑαυτόν, ὑψωθήσεται.

Γιατί ὁποῖος ὑψώνει τόν ἑαυτό του θά
ταπεινωθῆ· ἐνῶ ἀντίθετα ὁποῖος
ταπεινώνει τόν ἑαυτό του θά ὑψωθῆ.

ΕΚΤΕΝΗΣ ΙΚΕΣΙΑ

Εἵπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς
καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν εἵπωμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Κύριε παντοκράτορ,
ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν,
δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

Κύριε, ἐλέησον.

Ελέησον ἡμᾶς ὁ Θεός,

κατά τό μέγα ἔλεός Σου,
δεόμενά Σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν
καί ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα
ὑπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...)

Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν,
τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων,
ἱεροδιακόνων καί μοναχῶν
καί πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν
ἀδελφότητος.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα
ὑπέρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης,
υγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως,
συγχωρήσεως
καί ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν
τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ,
πάντων τῶν εὐσεβῶν
καί ὀρθοδόξων Χριστιανῶν,
τῶν κατοικούντων καί παρεπιδημούντων
ἐν τῇ πόλει ταύτῃ,
τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν
καί ἀφιερωτῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων
καὶ αἰοδίμων κτιτόρων
τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ταύτης
καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσασμένων
πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν,
τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων
καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων
καὶ καλλιεργούντων
ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ πανσέπτῳ ναῶ τούτῳ,
κοπιόντων, ψαλλόντων
καὶ ὑπὲρ τοῦ περιστῶτος λαοῦ,
τοῦ ἀπεκδεχομένου τό παρά Σοῦ
μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Κύριε, ἐλέησον.

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
τήν ἐκτενῆ ταύτην ἰκεσίαν
πρόσδεξαι παρά τῶν Σῶν δούλων
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς
κατά τό πληθος τοῦ ἐλέους Σου·
καὶ τούς οἰκτιρισμούς Σου
κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς
καὶ ἐπί πάντα τόν λαόν Σου,
τόν ἀπεκδεχόμενον τό παρά Σοῦ
μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος,

Ὅτι ἐλεήμων

καί φιλόανθρωπος Θεός ὑπάρχεις
καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
νῦν καί αἰεὶ
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἄμην.

**ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΟΝ
Ἡ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ**

**Ἡ ἱερουργία τοῦ Μυστηρίου
τοῦ Ἄρτου καί τοῦ Οἴνου τῆς Εὐχαριστίας.**

Ὅσοι πιστοί.

Ἐτι καί ἔτι ἐν εἰρήνῃ
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Σοφία.

Α' ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Κύριε,
ὁ Θεός τῶν δυνάμεων,
τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς
παραστῆναι καί νῦν

τῷ ἁγίῳ Σου θυσιαστηρίῳ
 καὶ προσπεσεῖν τοῖς οἰκτιρμοῖς Σου
 ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων
 καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.
 Πρόσδεξαι, ὁ Θεός, τὴν δέησιν ἡμῶν
 ποιήσον ἡμᾶς ἀξίους γενέσθαι
 τοῦ προσφέρειν Σοι δεήσεις καὶ ἰκεσίας
 καὶ θυσίας ἀναιμάκτους
 ὑπὲρ παντός τοῦ λαοῦ Σου·
 καὶ ἰκάνωσον ἡμᾶς,
 οὓς ἔδου εἰς τὴν διακονίαν Σου ταύτην,
 ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματός Σου
 τοῦ Ἁγίου,
 ἀκαταγνώστως καὶ ἀπροσκόπτως,
 ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ
 τῆς συνειδήσεως ἡμῶν
 ἐπικαλεῖσθαί Σε
 ἐν παντί καιρῷ καὶ τόπῳ·
 ἵνα, εἰσακούων ἡμῶν, ἴλεως ἡμῖν εἶης
 ἐν τῷ πλήθει τῆς Σῆς ἀγαθότητος,

Ὅτι πρέπει Σοι πᾶσα δόξα,
 τιμὴ καὶ προσκύνησις,
 τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
 καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
 νῦν καὶ ἀεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἐτι καὶ ἔτι
 ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Σοφία.

Β' ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Πάλιν καί πολλάκις
Σοί προσπίπτομεν καί Σοῦ δεόμεθα,
Ἀγαθέ καί Φιλάνθρωπε,
ὅπως, ἐπιβλέψας ἐπί τήν δέησιν ἡμῶν,
καθαρίσης ἡμῶν
τάς ψυχάς καί τά σώματα
ἀπό παντός μολυσμοῦ
σαρκός καί πνεύματος·
καί δώης ἡμῖν ἀνένοχον καί ἀκατάκριτον
τήν παράστασιν
τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου.
Χάρισαι δέ, ὁ Θεός,
καί τοῖς συνευχομένοις ἡμῖν
προκοπήν βίου καί πίστεως
καί συνέσεως πνευματικῆς·
δός αὐτοῖς πάντοτε
μετά φόβου καί ἀγάπης λατρεύειν Σοι,
ἀνενόχως καί ἀκατακρίτως
μετέχειν τῶν ἁγίων Σου μυστηρίων
καί τῆς ἐπουρανίου Σου Βασιλείας
ἄξιωθῆναι,

Ὅπως ὑπό τοῦ κράτους Σου
 πάντοτε φυλαττόμενοι
 Σοί δόξαν ἀναπέμπωμεν,
 τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
 καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
 νῦν καὶ αἰεί
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ο ΧΕΡΟΥΒΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Οὶ τὰ Χερουβείμ
 μυστικῶς εἰκονίζοντες
 καὶ τῇ ζωοποιῷ Τριάδι
 τὸν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες
 πᾶσαν τὴν βιοτικήν
 ἀποδώμεθα μέριμναν...

Οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων
 ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς
 προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίξειν,
 ἢ λειτουργεῖν Σοι, Βασιλεῦ τῆς δόξης.
 Τό γάρ διακονεῖν Σοι μέγα καὶ φοβερόν
 καὶ αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις δυνάμεσιν.
 Ἀλλ' ὅμως, διὰ τὴν ἄφατον
 καὶ ἀμέτρητόν Σου φιλανθρωπίαν,
 ἀτρέπτως καὶ ἀναλλοιώτως
 γέγονας ἄνθρωπος
 καὶ Ἀρχιερεὺς ἡμῶν ἐχρημάτισας
 καὶ τῆς λειτουργικῆς ταύτης
 καὶ ἀναιμάκτου θυσίας
 τὴν ἱερουργίαν παρέδωκας ἡμῖν,

ὡς Δεσπότης τῶν ἀπάντων.
Σύ γάρ μόνος, Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
δεσπόζεις τῶν ἐπουρανίων
καί τῶν ἐπιγείων,
ὁ ἐπὶ θρόνου χερουβικῶ ἐποχούμενος,
ὁ τῶν Σεραφείμ Κύριος
καί Βασιλεύς τοῦ Ἰσραήλ,
ὁ Μόνος Ἅγιος
καί ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.
Σέ τοίνυν δυσωπῶ,
τόν μόνον ἀγαθόν καί εὐήκοον·
ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ
τόν ἀμαρτωλόν καί ἀχρεῖον δοῦλόν Σου
καί καθάρισόν μου
τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν
ἀπό συνειδήσεως πονηρᾶς·
καί ἰκάνωσόν με
τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος,
ἐνδεδυμένον τήν τῆς ἱερατείας χάριν,
παραστῆναι τῇ ἁγίᾳ Σου
ταύτῃ τραπέζῃ
καί ἱερουργῆσαι τό ἅγιον
καί ἄχραντόν Σου Σῶμα
καί τό τίμιον Αἷμα.
Σοί γάρ προσέρχομαι
κλίνας τόν ἑμαυτοῦ αὐχένα
καί δέομαί Σου·
μή ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου
ἀπ' ἐμοῦ,
μηδέ ἀποδοκιμάσῃς με ἐκ παιδῶν Σου,

ἀλλ' ἀξίωσον προσενεχθῆναί Σοι
 ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ
 καί ἀναξίου δούλου Σου
 τά δῶρα ταῦτα.

Σύ γάρ εἶ ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος
 καί προσδεχόμενος καί διαδιδόμενος,
 Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
 καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν
 σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί
 καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ
 καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
 νῦν καί αἰεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμὴν.

Ἀκολουθῶς ὁ Ἱερεὺς λαμβάνει τὸ θυμιατόν καὶ θυμιᾷ
 κύκλῳ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, τὴν Πρόθεσιν καὶ ἀπὸ τῆς Ὡ-
 ριαίας Πύλης τὰς Δεσποτικὰς εἰκόνας καὶ τὸν λαόν λέγων:

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
 προσκυνήσωμεν Ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,
 τὸν μόνον ἀναμάρτητον.
 Τὸν Σταυρόν Σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν
 καὶ τὴν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν
 ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν·
 Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,
 ἐκτός Σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,
 τὸ ὄνομά Σου ὀνομάζομεν.
 Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν
 τὴν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν·
 ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ
 χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον
 ὑμνοῦμεν τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ·
 Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
 θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν
 τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν
 Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν
 Αὐτῷ Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ καί Θεῷ ἡμῶν.

ΨΑΛΜΟΣ Ν' 50 [51]

- Ε**λέησόν με, ὁ Θεός, κατά τό μέγα ἔλεός Σου
 3 καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.
 4 Ἐπί πλεῖον πλῦνόν με ἀπό τῆς ἀνομίας μου
 καί ἀπό τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.
 5 Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω
 καί ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστί διά παντός.
 6 Σοί μόνῳ ἤμαρτον
 καί τό πονηρόν ἐνώπιον Σου ἐποίησα,
 ὅπως ἄν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου
 καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.
 7 Ἴδού γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην
 καί ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.
 8 Ἴδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας,
 τά ἄδηλα καί τά κρύφια τῆς σοφίας Σου
 ἐδήλωσάς μοι.
 9 Ραντιεῖς με ὑσώπῳ καί καθαρισθήσομαι,
 πλυνεῖς με καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι.
 10 Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην,

- ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.*
- 11 Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου
ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου
καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.
- 12 Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός,
καί πνεῦμα εὐθές
ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.
- 13 Μή ἀπορρίψῃς με ἀπό τοῦ προσώπου Σου
καί τό Πνεῦμα Σου τό ἅγιον
μή ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.
- 14 Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.
- 15 Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοῦς Σου
καί ἀσεβεῖς ἐπί Σέ ἐπιστρέψουσιν.
- 16 Ρῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός,
ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου·
ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου
τήν δικαιοσύνην Σου.
- 17 Κύριε, τά χεῖλη μου ἀνοίξεις
καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνεσίν Σου.
- 18 Ὅτι εἰ ἠδέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν·
ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.
- 19 Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον·
Καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην
ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει.
- 20 Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τήν Σιών
καί οἰκοδομηθήτω τά τείχη Ἱερουσαλήμ.
- 21 Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης,
ἀναφοράν καί ὀλοκαυτώματα·

Ἀφήνων τό θυμιατόν ὁ Ἱερεὺς προσκυνεῖ τρίς ἐνώπιον
τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἀσπάζεται τό Ἄντιμῆνσιον καὶ τήν
ἁγίαν Τράπεζαν λέγων·

Ἡμαρτον εἰς Σέ, Σωτήρ,
ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός,
δέξαι με, Πάτερ, μετανοοῦντα
καὶ ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Κράζω Σοι, Χριστέ Σωτήρ,
τοῦ Τελώνου τήν φωνήν·
Ἰλάσθητί μοι ὥσπερ ἐκεῖνω
καὶ ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τόν λαόν
καὶ αἰτῶν συγχώρησιν λέγει·

Τοῖς μισοῦσι καὶ ἀδικοῦσιν ἡμᾶς,
ὁ Θεός, συγχώρησον.

Προσερχόμενος μετὰ ταῦτα εἰς τήν ἁ-
γίαν Πρόθεσιν καὶ ἀσπαζόμενος τά Τί-
μια Δῶρα λέγει·

Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ
καὶ ἐλέησόν με.

Αἶρων δέ τά Τίμια Δῶρα

Επάρατε τὰς χεῖρας ἡμῶν εἰς τά Ἅγια
καὶ εὐλογεῖτε τόν Κύριον.

... ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ

Πάντων ἡμῶν

καί πάντων τῶν εὐσεβῶν
καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν
μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεός
ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ πάντοτε,
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τό δεύτερον μέρος τοῦ Χερουβικῆ ὕμνου

Ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως
δορυφορούμενον τάξεσιν.
Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

ΠΛΗΡΩΤΙΚΑ

Ἡ μεγάλη συναπτή τῶν Τιμίων Δώρων

Πληρώσωμεν τήν δέησιν ἡμῶν
τῷ Κυρίῳ.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῶν προτεθέντων τιμίων δώρων
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου
καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας
καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς

ἀπό πάσης θλίψεως,
ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον,
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἀγίαν,
εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστόν ὁδηγόν,
φύλακα τῶν ψυχῶν
καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν,
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν
καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν
ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα

Παράσχου, Κύριε.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν,
ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά
καὶ καλὴν ἀπολογίαν,
τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ
αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,

Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς
μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων
μημονεύσαντες,
ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους
καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν
Χριστῷ, τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗΣ

Κύριε, ὁ Θεός, ὁ Παντοκράτωρ,
ὁ Μόνος Ἅγιος,
ὁ δεχόμενος θυσίαν αἰνέσεως
παρά τῶν ἐπικαλουμένων Σε
ἐν ὅλῃ καρδίᾳ,

πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν
τὴν δέησιν
καὶ προσάγαγε τῷ ἁγίῳ Σου θυσιαστηρίῳ·
καὶ ἰκάνωσον ἡμᾶς προσενεγκεῖν Σοι
δῶρά τε καὶ θυσίας πνευματικὰς
ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων
καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.
Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς
εὐρεῖν χάριν ἐνώπιόν Σου,
τοῦ γενέσθαι Σοι
εὐπρόσδεκτον τὴν θυσίαν ἡμῶν
καὶ ἐπισκηνώσαι
τό Πνεῦμα τῆς χάριτός Σου,
τό ἀγαθόν, ἐφ' ἡμᾶς
καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα
καὶ ἐπὶ πάντα τὸν λαόν Σου,

Διὰ τῶν οἰκτιρμῶν
τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ,
μεθ' Οὗ εὐλογητός εἶ,
σύν τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ
καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι
νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ειρήνη πᾶσι.

Καὶ τῷ πνεύματί Σου.

Ο ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Αγαπήσωμεν ἀλλήλους,
ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν,

Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα,
Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον.

Αγαπήσω Σε, Κύριε ἡ ἰσχὺς μου,
Κύριος στερέωμά μου
καί καταφυγή μου καί ῥύστης μου

- Ὁ Χριστός ἐν μέσῳ ἡμῶν.
- Καί ἦν καί ἔστι καί ἔσται εἰς αἰῶνας αἰῶνων. Ἀμήν.

Τάς θύρας, τάς θύρας!
Ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Προσοχή! Τό Σύμβολο τῆς Πίστεως εἶναι ἡ ἐπίσημη ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας καί διακήρυξη τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπαγγέλεται ἀπ' ὄλο τό ἐκκλησίασμα ὁμοφώνως μέ ἤρεμη κατανυκτική φωνή, χωρίς βιασύνη, ἀλλά μέ εὐλάβεια καί προσοχή, ὥστε «ἐν ἐνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ», «σύμψυχοι, τό ἐν φρονοῦντες» νά ἐνώνωνται ὄλοι στήν κοινή ὁμολογία τῆς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καί ἀποστολικῆς, ὀρθοδόξου πίστεως.

1. **Π**ιστεύω εἰς ἓνα Θεόν,
Πατέρα, παντοκράτορα,
ποιητήν οὐρανοῦ καί γῆς,
ὄρατῶν τε πάντων καί ἀοράτων.
2. **Κ**αί εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,
τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν Μονογενῆ,

τόν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα
πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.

Φῶς ἐκ φωτός,

Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ
γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα,
ὁμοούσιον τῷ Πατρί,
δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

3. **Τ**ὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν
κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν
καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου
καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου
καὶ ἐνανθρωπήσαντα.
4. **Σ**ταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν
ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου
καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.
5. **Κ**αὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
κατὰ τὰς Γραφάς.
6. **Κ**αὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς
καὶ καθεζόμενον
ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.
7. **Κ**αὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης
κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς,
οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.
8. **Κ**αὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον,
τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν,
τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον,
τὸ σὺν Πατρί καὶ Υἱῷ

συμπροσκυνούμενον
καί συνδοξαζόμενον,
τό λαλήσαν διά τῶν Προφήτῶν.

9. **Ε**ἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν
καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.
10. **Ο**μολογῶ ἐν Βάπτισμα
εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
11. **Π**ροσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.
12. **Κ**αί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Η ΑΓΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑ

Τό κείμενο πού ἀρχίζει λίγο παρά κάτω μέ τή φράση «Ἄξιον καί δίκαιον» καί τελειώνει μέ τήν ἱερατική εὐλογία «Καί ἔσται τά ἐλέη τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετά πάντων ὑμῶν!» σελ 48, ἀποτελεῖ μιά πλήρη ἐνότητα, παρ' ὅλο πού στήν ἐξωτερική του μορφή φαίνεται διασπασμένο. Εἶναι ἡ καρδιά τῆς Θείας Λειτουργίας καί ὀνομάζεται «Ἁγία Ἀναφορά», ὅπως προαναγγέλλεται μέ τήν ἀμέσως ἐπομένη φράση. Περικλείει μυστηριακά συμπυκνωμένη τή ζωή καί τό ἀπολυτρωτικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ καί ἄρα περιλαμβάνει τό οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου του λοιπόν εἶναι κείμενο ἰσόκυρο μέ τά κείμενα τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων.

Ἀπό ἄποψη Λειτουργικῆς εἶναι ὁ εὐχαριστήριος λόγος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τόν Θεόν, μέ τόν ὁποῖον ἱεραουργεῖ τήν «ἀνάμνησιν» τῆς ζωῆς καί τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν «Ἀναφοράν» ἡ Ἐκκλησία Νύμφη εὐχαριστεῖ τόν Πατέρα πού

ἔστειλε τόν Μονογενῆ Υἱό Καί Λόγο Του καί ἐργάστηκε τήν ἀνάκληση καί σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καί τήν ἀνακαίνιση τοῦ κόσμου.

Μέ τήν ἐνανθρώπησή Του ὁ Υἱός προσέλαβε ἀπό τά καθαρά σπλάγγνα τῆς Παρθένου Μαρίας καί ἀειπαρθένου Μητρός Του, σύνολο τό ἀνθρώπινο γένος, ὀλόκληρη τήν ἀνθρώπινη φύση, τήν ἤνωσε μέ τόν Ἐαυτό Του, τήν ἔλουσε, τήν καθάρισε καί τήν ἀγίασε μέ τό Αἷμα Του, τήν ἐδόξασε μέ τήν Ἀνάστασή Του, τήν λαμπροστόλισε μέ τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τήν προσήγαγε στόν Πατέρα Του ὡς ἐκλεκτή καί ἀγαπημένη Νύμφη Του.

Ἔτσι ὁ Λυτρωτής καί Σωτήρας Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, πού ἔστειλε ὁ Πατήρ στόν κόσμο, ἔλυσε τήν τραγωδία τῆς ἀνθρωπότητος. Τό ἀνθρώπινο γένος ἀνακλήθηκε στούς οὐρανοῦς. Ὁ ἀποστάτης Ἄσωτος υἱός, ὁ Παλαιός Ἀδάμ, ἀποκαταστάθηκε στήν πρώτη του δόξα, τήν κοινωνία του μέ τό Θεό τήν Ἁγία Τριάδα, ξαναγυρίζοντας στό πατρικό του σπίτι καί στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα του.

Αὐτοῦ τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τήν ἀνάμνησιν ἱερουργεῖ ἐπί τῆς γῆς συνεχῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εὐχαριστοῦσα εἰς αἰῶνας. Εὐχαριστεῖ τόν Πατέρα γιά τήν ἀγάπη Του προς τοὺς ἀνθρώπους, πού ἔστειλε τόν Υἱό Του Λυτρωτή καί θυσιάστηκε ἐπί τοῦ σταυροῦ γιά χάρη τῆς καί ἀκολούθως τῆς ἔδωκε τόν Παράκλητο Παρηγορητή καί Νυμφαγωγό, νά τήν παραστέκη, νά τήν ὀδηγή, νά τήν ἐνώνη συνεχῶς μέ τό Νυμφίο τῆς μυστικά, ἀλλά πραγματικά καί ζωντανά, καί νά τήν ὀδηγή στήν ἡμέρα τῶν ἐσχατολογικῶν Γάμων τῆς μέ τό Νυμφίο

Χριστό, όταν θά ἔλθῃ στήν ἑνδοξη δευτέρα παρουσία Του, νά κρίνῃ τόν κόσμον καί νά παραλάβῃ τούς ἐκλεκτούς στήν αἰώνια Βασιλεία Του.

Τώρα πιά ὕστερα ἀπό τό λυτρωτικό ἔργο τοῦ Υἱοῦ, μέ τήν ἱερουργία τοῦ Μυστηρίουτῆς Θείας Εὐχαριστίας στή Θεία Λειτουργία, οἱ ἄνθρωποι συντρώγουν μέ τήν Ἁγία Τριάδα, τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους στό μέγα Δεῖπνο τῆς Βασιλείας, ὡς συμπολιταί τῶν Ἁγίων καί οἰκετοί τοῦ Θεοῦ.

Στῶμεν καλῶς!

στῶμεν μετά φόβου!

Πρόσχωμεν!

τὴν « Ἀ γ ί α ν Ἀ ν α φ ο ρ ά ν »

ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν.

Ἔλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν

Ἰησοῦ Χριστοῦ

καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός

καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

εἶη μετά πάντων ὑμῶν.

Καί μετά τοῦ πνεύματός Σου.

Ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας.

Ἐχομεν πρὸς τόν Κύριον.

Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἄξιον καί δίκαιον.

Ἄξιον καί δίκαιον

Σέ ὑμνεῖν, Σέ εὐλογεῖν, Σέ αἰνεῖν,
Σοί εὐχαριστεῖν, Σέ προσκυνεῖν
ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας Σου.
Σύ γάρ εἶ Θεός ἀνέκφραστος, ἀπερινόητος,
ἀόρατος, ἀκατάληπτος,
αἰεὶ ὢν, ὡσαύτως ὢν,
Σύ καί ὁ Μονογενῆς Σου Υἱός
καί τό Πνεῦμά Σου τό Ἅγιον.
Σύ ἐκ τοῦ μή ὄντος
εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες
καί παραπεσόντας ἀνέστησας πάλιν
καί οὐκ ἀπέστης πάντα ποιῶν,
ἕως ἡμᾶς εἰς τόν οὐρανόν ἀνήγαγες
καί τήν Βασιλείαν Σου ἐχαρίσω
τήν μέλλουσαν.
Ἵπέρ τούτων ἀπάντων
εὐχαριστοῦμέν Σοι
καί τῷ Μονογενεῖ Σου Υἱῷ
καί τῷ Πνεύματί Σου τῷ Ἁγίῳ.
Ἵπέρ πάντων,
ὧν ἴσμεν καί ὧν οὐκ ἴσμεν,
τῶν φανερῶν καί ἀφανῶν εὐεργεσιῶν,
τῶν εἰς ἡμᾶς γεγενημένων.
Εὐχαριστοῦμέν Σοι
καί ὑπέρ τῆς λειτουργίας ταύτης,
ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν
δέξασθαι κατηξίωσας,
καίτοι Σοί παρεστήκασι
χιλιάδες Ἀρχαγγέλων
καί μυριάδες Ἀγγέλων,

τά Χερουβείμ καί τά Σεραφείμ,
Ἐξαπτέρυγα, Πολυόμματα,
Μετάρσια, Πτερωτά,

Τόν ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα,
βοῶντα, κεκραγόντα καί λέγοντα·

Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ·
Πλήρης ὁ οὐρανός
καί ἡ γῆ τῆς δόξης Σου.
Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις·
εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ὡσαννά, ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Μετά τούτων καί ἡμεῖς
τῶν μακαρίων δυνάμεων,
Δέσποτα φιλάνθρωπε,
βοῶμεν καί λέγομεν·
Ἄγιος εἶ καί πανάγιος,
Σύ καί ὁ μονογενῆς Σου Υἱός
καί τό Πνεῦμά Σου τό Ἅγιον.
Ἄγιος εἶ καί πανάγιος
καί μεγαλοπρεπής ἡ δόξα Σου·

Ὅς τόν κόσμον Σου οὕτως ἠγάπησας,
ὥστε τόν Υἱόν Σου τόν Μονογενῆ δοῦναι,
ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν
μή ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωήν αἰώνιον.

Ὅς ἐλθὼν

καί πᾶσαν τήν ὑπέρ ἡμῶν οικονομίαν
πληρώσας,
τῇ νυκτί ἧ παρεδίδοτο,

μᾶλλον δέ Ἐαυτὸν παρεδίδου
 ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς,
 λαβὼν ἄρτον ἐν ταῖς ἀγίαις Αὐτοῦ
 καὶ ἀχράντοις καὶ ἀμωμήτοις χερσίν,
 εὐχαριστήσας καὶ εὐλογήσας,
 ἀγιάσας, κλάσας,
 ἔδωκε τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ Μαθηταῖς
 καὶ Ἀποστόλοις, εἰπὼν·

Λάβετε, φάγετε.

Τοῦτό μού ἐστι τό Σῶμα,
 τό ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον
 εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Ἀμήν.

Ὁμοίως καὶ τό ποτήριον
 μετὰ τό δειπνήσαι, λέγων·

Πίστε ἐξ αὐτοῦ πάντες.

Τοῦτο ἐστί τό Αἷμά μου,
 τό τῆς Καινῆς Διαθήκης,
 τό ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον
 εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Ἀμήν.

Μεμνημένοι τοίνυν
 τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς
 καὶ πάντων τῶν ὑπὲρ ἡμῶν γεγενημένων,
 τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Τάφου,
 τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως,
 τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναβάσεως,
 τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας,

τῆς Δευτέρας καί ἐνδόξου
 πάλιν Παρουσίας,

Τά Σά ἐκ τῶν Σῶν Σοί προσφέρομεν
 κατὰ πάντα καί διά πάντα.

Σέ ὑμνοῦμεν, Σέ εὐλογοῦμεν,
 Σοί εὐχαριστοῦμεν, Κύριε,
 καί δεόμεθά Σου, ὁ Θεός ἡμῶν.

Ἔτι προσφερόμεν Σοι
 τήν λογικήν ταύτην
 καί ἀναίμακτον λατρείαν
 καί παρακαλοῦμέν Σε
 καί δεόμεθα καί ἱκετεύομεν
 κατάπεμψον τό Πνεῦμά Σου τό ἅγιον
 ἐφ' ἡμᾶς
 καί ἐπί τά προκείμενα Δῶρα ταῦτα

Καί ποιήσον τόν μέν ἄρτον τοῦτον
 τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου,

Ἀμήν.

Τό δέ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ
 τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ Σου,

Ἀμήν.

Μεταβαλὼν
 τῷ Πνεύματί Σου τῷ Ἁγίῳ.

Ἀμήν. **Ἀ**μήν. **Ἀ**μήν.

Ὡστε γενέσθαι τοῖς μεταλαμβάνουσιν
 εἰς νῆψιν ψυχῆς,

εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν,
 εἰς κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος,
 εἰς Βασιλείας οὐρανῶν πλήρωμα,
 εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς Σέ,
 μὴ εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμα.
 Ἔτι προσφέρομέν Σοι
 τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν
 ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει ἀναπαυσαμένων
 Προπατόρων, Πατέρων, Πατριαρχῶν,
 Προφητῶν, Ἀποστόλων, Κηρύκων,
 Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν,
 Ἐγκρατευτῶν, Διδασκάλων,
 καὶ παντός πνεύματος Δικαίου
 ἐν πίστει τετελειωμένου.

Τό θυμιατό.

Εξαίρετως
 τῆς Παναγίας ἀχράντου,
 ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου
 Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
 καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Αξιόν ἐστίν ὡς ἀληθῶς
 μακαρίζειν Σε, τὴν Θεοτόκον,
 τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον
 καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
 Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ
 καὶ ἐνδοξοτέραν
 ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ,
 τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν,

τήν ὄντως Θεοτόκον, Σέ μεγαλύνομεν.

Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου,
 προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ·
 τῶν ἁγίων ἐνδόξων
 καί πανευφήμεων Ἀποστόλων·
 (τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας),
 οὗ καί τήν μνήμην ἐπιτελοῦμεν
 καί πάντων Σου τῶν Ἁγίων,
 ὧν ταῖς ἰκεσίαις ἐπίσκεψαι ἡμᾶς, ὁ Θεός.
 Καί μνήσθητι πάντων
 τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου
 κεκοιμημένων

(καί μνημονεύει ἐνταῦθα ὁ ἱερουργῶν ὀνόματα κεκοιμημένων)

καί ἀνάπαυσον αὐτούς, ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὅπου ἐπισκοπεῖ
 τό φῶς τοῦ προσώπου Σου.
 Ἐτι παρακαλοῦμέν Σε, μνήσθητι, Κύριε,
 πάσης ἐπισκοπῆς ὀρθοδόξων,
 τῶν ὀρθοτομούντων τόν λόγον
 τῆς Σῆς ἀληθείας,
 παντός τοῦ πρεσβυτερίου,
 τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας
 καί παντός ἱερατικοῦ
 καί μοναχικοῦ τάγματος.
 Ἐτι προσφέρομέν Σοι
 τήν λογικήν ταύτην λατρείαν
 ὑπέρ τῆς οἰκουμένης
 [ὑπέρ τῆς εἰρήνης

τοῦ σύμπαντος κόσμου]
 ὑπέρ τῆς ἀγίας Σου Καθολικῆς
 καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας·
 ὑπέρ τῶν ἐν ἀγνείᾳ
 καὶ σεμνῇ πολιτεία διαγόντων·
 ὑπέρ τῶν Ἀρχόντων ἡμῶν,
 ὑπέρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους,
 πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ
 τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα
 φιλοχρίστου ἡμῶν Στρατοῦ.

Δός αὐτοῖς, Κύριε, εἰρηνικόν τό Κράτος,
 ἵνα καί ἡμεῖς, ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτῶν
 ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν
 ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι.

Εν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε,
 τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...),
 ὄν χάρισαι ταῖς ἀγίαις Σου Ἐκκλησίαις
 ἐν εἰρήνῃ,
 σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα
 καὶ ὀρθοτομοῦντα
 τόν λόγον τῆς Σῆς ἀληθείας.

Καί ὧν ἕκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει
 καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Ἡ ΥΨΩΣΗ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΔΩΡΟΥ

Μνήσθητι, Κύριε,
 τῆς πόλεως ταύτης, ἐν ᾗ παροικοῦμεν

καί πάσης πόλεως καί χώρας
καί τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς.
Μνήσθητι, Κύριε, πλεόντων,
[ἵπταμένων,] ὁδοιπορούντων,
νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καί
τῆς σωτηρίας αὐτῶν.
Μνήσθητι, Κύριε,
τῶν καρποφορούντων
καί καλλιεργούντων
ἐν ταῖς ἀγίαις Σου Ἐκκλησίαις
καί μεμνημένων τῶν πενήτων
καί ἐπί πάντας ἡμᾶς
τά ἐλέη Σου ἐξαπόστειλον.

Ὅλοι οἱ συλλειτουργοί ὁμοφώνως:

Καί δός ἡμῖν
ἐν ἐνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ
δοξάζειν καί ἀνυμνεῖν
τό πάντιμον
καί μεγαλοπρεπές ὄνομά Σου,
τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ
καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
νῦν καί αἰεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Καί ἔσται τά ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ
καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
μετά πάντων ἡμῶν.

Καί μετά τοῦ Πνεύματός Σου.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες
 ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ
 τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπὲρ τῶν προσκομισθέντων
 καὶ ἁγιασθέντων τιμίων δώρων
 τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ὅπως ὁ φιλάνθρωπος Θεός ἡμῶν,
 ὁ προσδεξάμενος αὐτά
 εἰς τό ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον
 καὶ νοερόν Αὐτοῦ θυσιαστήριον
 εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς,
 ἀντικαταπέμψῃ ἡμῖν τὴν Θεϊαν Χάριν
 καὶ τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
 δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

...

Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως
 καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
 αἰτησάμενοι,
 ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους
 καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν
 Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Σοί παρακατατιθέμεθα

τήν ζωήν ἡμῶν ἄπασαν
 καί τήν ἐλπίδα, Δέσποτα φιλάνθρωπε,
 καί παρακαλουμέν Σε
 καί δεόμεθα καί ἰκετεύομεν
 καταξίωσον ἡμᾶς μεταλαβεῖν
 τῶν ἐπουρανίων Σου
 καί φρικτῶν μυστηρίων
 ταύτης τῆς ἱερᾶς
 καί πνευματικῆς τραπέζης
 μετά καθαροῦ συνειδότος,
 εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν,
 εἰς συγχώρησιν πλημμελημάτων,
 εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν,
 εἰς βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν,
 εἰς παρρησίαν [καί ἀγάπην] τήν πρός Σέ,
 μή εἰς κρίμα ἤ εἰς κατάκριμα.

Καί καταξίωσον ἡμᾶς, Δέσποτα,
 μετά παρρησίας, ἀκατακρίτως,
 τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι Σέ,
 τόν ἐπουράνιον Θεόν
 Πατέρα καί λέγειν.

Προσοχή! Ἡ Κυριακή Προσευχή ἀπαγγέλλεται ἀπό ὅλο τό ἐκκλησίασμα ὁμοφώνως μέ ἡρεμη κατανωκτική φωνή, χωρίς διασύνη, ἀλλά μέ εὐλάβεια καί προσοχή, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι κομμένοι οἱ στίχοι παρακάτω.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
 ἁγιασθήτω τό ὄνομά Σου,
 ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου,
 γενηθήτω τό θέλημά Σου,

ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον
 δὸς ἡμῖν σήμερον
 καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
 ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν
 τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.
 Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς
 εἰς πειρασμόν,
 ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι Σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία
 καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα,
 τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
 καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
 νῦν καὶ ἀεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Καὶ τῷ πνεύματί Σου.

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν
 τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Σοί, Κύριε.

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Βασιλεῦ ἀόρατε,
 ὁ τῇ ἀμετρήτῳ Σου δυνάμει
 τὰ πάντα δημιουργήσας
 καὶ τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους Σου
 ἐξ οὐκ ὄντων

εἰς τό εἶναι τά πάντα παραγαγών.
 Αὐτός, Δέσποτα, οὐρανόθεν
 ἔπιθε ἐπί τούς ὑποκεκλικότας Σοι
 τάς ἑαυτῶν κεφαλάς,
 οὐ γάρ ἔκλιναν σαρκί καί αἵματι,
 ἀλλά Σοί, τῷ φοβερῷ Θεῷ.
 Σύ οὖν, Δέσποτα,
 τά προκείμενα πᾶσιν ἡμῖν
 εἰς ἀγαθόν ἐξομάλισον
 κατά τήν ἐκάστου ἰδίαν χρείαν·
 τοῖς πλέουσι σύμπλευσον·
 [τοῖς ἵπταμένοις συμπέταξον]
 τοῖς ὁδοιποροῦσι συνόδευσον·
 τούς νοσοῦντας ἴασαι,
 ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν
 καί τῶν σωμάτων ἡμῶν,

Χάριτι καί οἰκτιρμοῖς καί φιλανθρωπία
 τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ,
 μεθ' Οὗ εὐλογητός εἶ,
 σύν τῷ παναγίῳ καί ἀγαθῷ
 καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι
 νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Πρόσχες, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,
 ὁ Θεός ἡμῶν,
 ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου Σου
 καί ἀπό θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου
 καί ἐλθέ εἰς τό ἀγιάσαι ἡμᾶς,

ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος
καὶ ὧδε ἡμῖν ἀοράτως συνών.
Καὶ καταξίωσον τῇ κραταιᾷ Σου χειρὶ
μεταδοῦναι ἡμῖν
τοῦ ἀχράντου Σώματός Σου
καὶ τοῦ τιμίου Αἵματος
καὶ δι' ἡμῶν παντί τῷ λαῷ.

Πρόσχωμεν!

Τά Ἅγια τοῖς ἀγίοις.

Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος,
Ἰησοῦς Χριστός,
εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός.
Ἀμήν.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.
Ἀλληλούϊα.

Ἐνῷ οἱ χοροὶ ψάλλουν τοὺς ψαλμούς τοῦ «Κοι-
νωνικοῦ», ὁ Ἱερεὺς μελίζει τὸν ἅγιον ἄρτον, πλη-
ροῖ τὸ ἅγιον Ποτήριον καὶ ἐγγέει τὸ ζέον ἐντός
αὐτοῦ, ἀκολούθως δὲ ἀναγινώσκει εὐλαβῶς τὰς
παρατιθεμένας κατωτέρω εὐχὰς καὶ τροπάρια
τῆς Θ. Μεταλήψεως.

Μελίζεται καὶ διαμερίζεται

ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ,
ὁ μελιζόμενος καὶ μὴ διαιρούμενος,
ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος
καὶ μηδέποτε δαπανώμενος
ἀλλὰ τοὺς μετέχοντας ἀγιάζων.

Πλήρωμα, ποτηρίου πίστεως,
Πνεύματος Αγίου. *Ἀμήν.*

ΤΟ ΖΕΟΝ

Εὐλογημένη ἡ ζέσις τῶν Ἁγίων Σου, Κύριε,
πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. *Ἀμήν.*

Ζέσις πίστεως, πλήρης Πνεύματος Αγίου. *Ἀμήν.*

ΕΥΧΑΙ ΠΡΟ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ

«Ἴδού βαδίζω πρὸς θεῖαν Κοινωνίαν»

Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ
ὅτι Σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός,
ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος,
ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον
ἁμαρτωλούς σῶσαι,
ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ.
Ἐπι πιστεύω
ὅτι τοῦτο αὐτό ἐστι
τό ἄχραντον Σῶμά Σου
καὶ τοῦτο αὐτό ἐστι τό τίμιον Αἷμά Σου.
Δέομαι οὖν Σου, ἐλέησόν με
καὶ συγχώρησόν μοι
τά παραπτώματά μου,
τά ἐκούσια καὶ τά ἀκούσια,
τά ἐν λόγῳ, τά ἐν ἔργῳ,
τά ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ·
καὶ ἀξιώσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν
τῶν ἀχράντων Σου μυστηρίων,
εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν

καί εἰς ζωὴν *τὴν* αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἰδοῦ, βαδίζω πρὸς Θεῖαν Κοινωνίαν·
Πλαστοουργέ, μὴ φλέξης με τῇ μετουσίᾳ·
Πῦρ γάρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγον.
Ἄλλ' οὖν κάθαρρον ἐκ πάσης με κηλίδος.

Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ
σήμερον, Ἰέε Θεοῦ,
κοινωνόν με παράλαβε·
οὐ μὴ γάρ τοῖς ἐχδροῖς Σου
τό μυστήριον εἶπω·
οὐ φίλημα Σοί δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας·
ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ Σοι·
Μνήσθητί μου, Κύριε,
ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Θεουργόν Αἷμα
φρῖξον, ἄνθρωπε, βλέπων·
ἄνδραξ γάρ ἐστι τοὺς ἀναξίους φλέγων·
Θεοῦ τό σῶμα καί θεοῖ με καί τρέφει·
θεοῖ τό πνεῦμα, τόν δέ νοῦν τρέφει ξένως.

Ἐθελξας πόδω με, Χριστέ,
καί ἠλλοίωσας τῷ θείῳ Σου ἔρωτι·
ἀλλά κατάφλεξον πυρί αὐλῶ
τάς ἁμαρτίας μου
καί ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν Σοί τρυφῆς
καταξίωσον,
ἵνα τάς δύο σκιρτῶν
μεγαλύνω, Ἀγαθέ, παρουσίας Σου.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων Σου,

πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος;
 Ἐάν γάρ τολμήσω
 συνεισελθεῖν εἰς τόν νυμφῶνα,
 ὁ χιτῶν με ἐλέγχει,
 ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου
 καί δέσμιος ἐκβαλοῦμαι
 ὑπό τῶν Ἀγγέλων·
 καθάρισον, Κύριε,
 τόν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου
 καί σῶσόν με, ὡς φιλάνθρωπος.

Δέσποτα φιλάνθρωπε,
 Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου,
 μή εἰς κριμά μοι γένοιτο τά ἅγια ταῦτα,
 διά τό ἀνάξιον εἶναί με,
 ἀλλ' εἰς κάθαρσιν καί ἁγιασμόν
 ψυχῆς τε καί σώματος
 καί εἰς ἀραβῶνα
 τῆς μελλούσης ζωῆς καί βασιλείας.
 Ἐμοί δέ τό προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ
 ἀγαθόν ἔστι,
 τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ
 τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ
 σήμερον, Υἱέ Θεοῦ,
 κοινωνόν με παράλαβε·
 οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς Σου
 τό μυστήριον εἶπω·
 οὐ φίλημα Σοί δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας·
 ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ Σοί·

Μνήσθητί μου, Κύριε,
 ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Η ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

Ιδοῦ, προσέρχομαι Χριστῶ,
 τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Μεταδίδοταί μοι (...),
 τῷ ἀναξίῳ Πρεσβυτέρῳ
 τό τίμιον καὶ πανάγιον Σῶμα
 τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ
 καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 εἰς ἄφεσίν μου ἁμαρτιῶν
 καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἔτι μεταδίδοταί μοι (...),
 τῷ ἀναξίῳ Πρεσβυτέρῳ
 τό τίμιον καὶ πανάγιον Αἷμα
 τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ
 καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 εἰς ἄφεσίν μου ἁμαρτιῶν
 καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Τοῦτο ἤψατο τῶν χειλέων μου
 καὶ ἀφελεῖ Κύριος
 πάσας τὰς ἀνομίας μου
 καὶ τὰς ἁμαρτίας μου περικαθαριεῖ.

Ἀπόπλυνον Κύριε τὰ ἁμαρτήματα
 τῶν ἐνθάδε μνημονευθέντων
 δούλων Σου
 τῷ αἵματί Σου τῷ ἁγίῳ

πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου
καί πάντων Σου τῶν Ἁγίων.

Η ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ

Μετά φόβου Θεοῦ,
πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε.

Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ
σήμερον, Υἱέ Θεοῦ,
κοινωνόν με παράλαβε·
οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς Σου
τό μυστήριον εἶπω·
οὐ φίλημα σοί δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας·
ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ σοί·
Μνήσθητί μου, Κύριε,
ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Τροπάρια τῆς Θείας Μεταλήψεως

Ἦχος β'. Τῶν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τῶν οὐρανίων καί φρικτῶν
καί ἁγίων Σου, Χριστέ, νῦν Μυστηρίων
καί τοῦ Θεοῦ Σου Δείπνου
καί Μυστικοῦ κοινωνόν
γενέσθαι καί με καταξίωσον
τόν ἀπεγνωσμένον,
ὁ Θεός, ὁ Σωτήρ μου.

Υπό τήν Σήν καταφυγών
εὐσπλαγχνίαν, Ἀγαθέ, κράζω σοί φόβῳ·
ἐν ἐμοί μεῖνον, Σῶτερ,
καί γώ, ὡς ἔφης, ἐν σοί.

Ἴδού γάρ θαρρῶν τῷ ἐλέει Σου
 τρώγω Σου τό Σῶμα
 καί πίνω Σου τό Αἷμα.

Φρίττω δεχόμενος τό πῦρ
 μή φλεχθῶ ὡσεὶ κηρός καί ὡσεὶ χόρτος!
 ὦ φρικτοῦ Μυστηρίου!
 ὦ εὐσπλαγχνίας Θεοῦ!
 Πῶς θείου Σώματος καί Αἵματος
 ὁ πηλός μετέχω καί ἀφθαρτοποιοῦμαι!

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΕΤΑΛΗΨΗ

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
 προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,
 τόν μόνον ἀναμάρτητον.
 Τόν Σταυρόν Σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν
 καί τήν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν
 ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν·
 Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,
 ἐκτός Σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,
 τό ὄνομά Σου ὀνομάζομεν.
 Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί προσκυνήσωμεν
 τήν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν·
 ἰδού γάρ ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ
 χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.
 Διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον
 ὑμνοῦμεν τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ·
 Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
 θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ,
 ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ Σέ ἀνέτειλε.
 Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου, Σιών,
 Σύ δέ Ἄγνή τέρπου, Θεοτόκε,
 ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου Σου.

Ῥθειάς, ὦ φίλης,
 ὦ γλυκυτάτης Σου φωνῆς·
 μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ
 ἐπηγγείλω ἔσσεσθαι,
 μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ·
 ἦν οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος
 κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

ῬΠάσχα τό μέγα
 καὶ ἱερώτατον, Χριστέ·
 ὦ Σοφία καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις,
 δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον
 Σοῦ μετασχεῖν ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ
 ἡμέρα τῆς Βασιλείας Σου.

«ΣΩΣΟΝ Ο ΘΕΟΣ»

Σῶσον, ὁ Θεός, τόν λαόν Σου
 καὶ εὐλόγησον τήν κληρονομίαν Σου.

Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν,
 ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον,
 εὔρομεν πίστιν ἀληθῆ,
 ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες·
 Αὕτη γάρ ἡμᾶς ἔσωσεν.

Τό θυμιατό.

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Θεός
καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα Σου. (γ)

Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν

Πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Πληρωθήτω τό στόμα ἡμῶν
αἰνέσεως Σου, Κύριε,
ὅπως ἀνυμνήσωμεν τὴν δόξα Σου,
ὅτι ἠξίωσας ἡμᾶς
τῶν ἁγίων Σου μετασχεῖν Μυστηρίων·
τήρησον ἡμᾶς ἐν τῷ Σῶ ἁγιασμῷ
ὄλην τὴν ἡμέραν
μελετῶντας τὴν δικαιοσύνην Σου.
Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα.

Ὁρδοί!

Μεταλαβόντες τῶν θείων, ἁγίων,
ἀχράντων, ἀθανάτων,
ἐπουρανίων καὶ ζωοποιῶν,
φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων,
ἀξίως εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τήν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἀγίαν,
εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον αἰτησάμενοι,
ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους
καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν,
Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Δέσποτα φιλάνθρωπε,
εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
ὅτι καὶ τῇ παρουσίᾳ ἡμέρα
κατηξίωσας ἡμᾶς
τῶν ἐπουρανίων Σου
καὶ ἀθανάτων Μυστηρίων.
Ὁρθοτόμησον ἡμῶν τὴν ὁδόν,
στήριξον πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ φόβῳ Σου·
φρούρησον ἡμῶν τὴν ζωὴν,
ἀσφάλισαι ἡμῶν τὰ διαβήματα·
εὐχαῖς καὶ ἰκεσίαις
τῆς ἐνδόξου Θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας
καὶ πάντων τῶν ἁγίων Σου,

Ὅτι Σὺ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν,
καὶ Σοί τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Εν εἰρήνῃ προσέλθωμεν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ εὐλογῶν τοὺς εὐλογοῦντάς Σε, Κύριε,
καὶ ἀγιάζων τοὺς ἐπὶ Σοί πεποιδότας,
σῶσον τὸν λαόν Σου
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου.
Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Σου φύλαξον,
ἀγιάσον τοὺς ἀγαπῶντας
τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Σου.
Σὺ αὐτοὺς ἀντιδόξασον
τῇ θεϊκῇ Σου δυνάμει
καὶ μὴ ἐγκαταλίπης ἡμᾶς
τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ Σέ.
Εἰρήνην τῷ κόσμῳ Σου δώρησαι,
ταῖς Ἐκκλησίαις Σου, τοῖς ἱερεῦσι,
τοῖς ἄρχουσι ἡμῶν,
τῷ στρατῷ καὶ παντὶ τῷ λαῷ Σου.
Ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθὴ
καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον
ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον
ἐκ Σοῦ, τοῦ Πατρός τῶν φώτων·
καὶ Σοί τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν
καὶ προσκύνησιν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον
ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως τοῦ αἰῶνος. (γ')

Η ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Τό πλήρωμα τοῦ Νόμου
καί τῶν Προφητῶν
Αὐτός ὑπάρχων, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
ὁ πληρώσας πᾶσαν
τήν πατρικήν οἰκονομίαν,
πλήρωσον χαρᾶς καί εὐφροσύνης
τάς καρδίας ἡμῶν πάντοτε
νῦν καί αἰεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Εὐλογία Κυρίου καί ἔλεος Αὐτοῦ
ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς,
τῇ Αὐτοῦ θείᾳ χάριτι καί φιλανθρωπία
πάντοτε, νῦν καί αἰεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεός,
ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ο ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν,
ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου
καί παναμώμου ἁγίας Αὐτοῦ Μητρὸς·

θεῖα δυνάμει τοῦ τιμίου
καί ζωοποιῦ Σταυροῦ·
προστασίαις τῶν τιμίων
ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἄσωμάτων·
ἰκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου,
προφήτου Προδρόμου
καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου·
τῶν ἁγίων ἐνδόξων
καί πανευφήμων Ἀποστόλων·
τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν
μεγάλων Ἱεραρχῶν
καί Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων
τῶν ἁγίων ἐνδόξων
καί καλλινίκων Μαρτύρων·
τῶν ὁσίων καί θεοφόρων
Πατέρων ἡμῶν·
τῶν ἁγίων καί δικαίων θεοπατόρων
Ἰωακείμ καί Ἄννης,
(τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ),
τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Ἰωάννου
ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως
τοῦ Χρυσοστόμου,
(τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας)
οὗ καί τήν μνήμην ἐπιτελοῦμεν
καί πάντων τῶν Ἁγίων,
ἐλεῆσαι καί σῶσαι ἡμᾶς,
ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος
καί ἐλεήμων Θεός.

Τὸν εὐλογοῦντα καὶ ἀγιάζοντα ἡμᾶς,
Κύριε, φύλαττε εἰς πολλὰ ἔτη.

Ἡ ἀγία Τριάς
διαφυλάξαι καὶ σῶσαι πάντας ἡμᾶς.

Δι' εὐχῶν τῶν ἀγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

Εἰδήσις

Τὴν ἐβδομάδα πού ἀκολουθεῖ
ἔχομε κατάλυση εἰς πάντα.